

माझ्या भावाची कंपनी म्हणजे दोन रेल्वे व पुन्हा बस अशा ठिकाणी आहे. वाच्याचा घुंघू आवाज बंगल्यातील अंगणातील झाडांचा डोळंबा. काहीच सुवत नव्हते वेळ, जात नव्हता, भावाच्या येण्याच्या वाटेकडे डोळे लागलेले. संध्याकाळ झाली सात वाजून गेले. मी शरीराने अपंग. काय करणार? वहिणीकडून 'साईनाथ सगुणोपासना' मागून घेतले व श्री साईबाबांना नमस्कार करून त्यातील सर्व पदे, भजने म्हटली व शेवटी वावांना सांगितले माझा भाऊ व दुसरी इतर मंडळी मुख्यपपणे घरी येऊ द्या. सर्वांना काळजी सारखी. नंतर पुन्हा हात जोडले. वहिण माझ्याशी बोलत होती. सायनच्या टेकडीवरून पाणी खाली येते व साचते आसरा कुठेच नाहीं. थोड्या वेळांने भावाने दाराची कडी वाजवली व मी आलोय म्हणून सांगितले. श्री साईबाबांना नमस्कार केला. भाऊ आत आला. अॅफिस. वॅग कोण्यात ठेवली. सर्व गप्प. बहीण चहा करण्यास आत गेली. भाऊ उभा होता. वरती श्री साईबाबांची अकरा वचने लिहिलेली तसवीर लावलेली आहे. तेव्हंडयात एकदम जोरात वारा व मुसळधार पावसास सुरवात झाली. तसा भाऊ म्हणाला, 'अरे वापरे तुमच्याकडे आता सुरवात झाली. मी आलो तेव्हा ढकलून दिल्यासारखा वारा नव्हता. थोडा थोडा पाऊस पडत होता. थोडक्यात वाचलो.' मी म्हटले रीवंद्र तू उभा कुठे आहेस? तो म्हणाला अगबाई मी श्री साईबाबांच्या फेटो खालीच उभा आहे. मी त्याला सर्व घडलेली घटना सांगितली भाऊ म्हणाला खरंच ग वाई मला वावांनी घरात येऊ दिले व नंतरच वाच्याचा वेग व पाऊस सुरु झाला. मला बस मिळाली नाही, ओळखीचे गृहस्थ भेटले, यांच्यावरोबर स्टेशनापर्यंत रिक्षाने आलो व दादरला गाडीत गर्दीच नव्हती. तेव्हा त्याला दिवसभरात घडलेल्या गोष्टी सांगितल्या श्री साईबाबांनी आपल्या अगम्य सामर्थ्याती थोडावेळ पाऊस व वारा थांबवला. अकरावा अध्याय डोळचा समोर उभा राहिला. भाऊ बससाठी उभा राहिला असता खूपच भिजला होता. असो. अशा या श्रीसाईबाबांना आम्हां भावंदांचे कोटी कोटी प्रणाम.

"श्री साईबाबांनी उद्दी घरी पाठवली."

माझा दुसरा अनुभव असा — मे. ८० च्या महिन्यात घडलेली घटना. माझे आजोळ पनवेल. मे महिन्यात मामाकडून पोष्टाने पाकीट आले. त्यात छोटीशी तिळे चिठ्ठी लिहिलेली होती की तुझी सौ. मासी व सौ. शैला, मिर्लिंद व गिरीश शिर्डीला श्रीसाईबाबांच्या दर्शनाला जाऊन आले. चि. सरलसाठी गळचातील काळा गोफ व सर्वांसाठी प्रसाद सोबत पाठवित आहे. परंतु तुझ्या सौ. मासीला तेथील

उदी मिळाली नाहीं ही चिठ्ठी वाचल्याबरोबर माझी वडीलबहिण बायजी चटकन उद्गारली सौ. मामीना उदी मिळाली नाही. मी आपल्या घरची उदी त्यांना पाठविन. कडक उन्हाळा, माझे सर्व करायचे. कारण आजारामुळे माझे पराधीन जीणे. सहा महिने मोलकरीण नव्हती. बहिणीला रात्री झोपावयास बारा वाजायचे. मी मोठा दिवाही लावून द्यायची नाहीं. अशा गडबडीत उदी पाठवायची राहिली, आणि जून महिन्यात अचानक आमच्या घरी शिर्डीहून उदी व प्रसाद पोस्टाने आला. आम्ही दोधीही चकित झालो. कारण दरवर्षीप्रमाणे रामनवमीची उदी व प्रसाद येऊन झाला होता. मग आता ही उदी कशी आली? रात्री भाऊ कामावरून आला त्यालाही विचारले की तुझ्या कंपनीतील कोणी शिर्डीला गेले होते काय? तू कोणाबरोबर पैसे पाठविले होते काय? त्यांनी नाही म्हणून सांगितले व तोही आश्चर्यचकित झाला. मग आमची खात्रीच झाली श्री साईबाबांनी सौ. मामीच्या साठी आमच्या पत्त्यावर उदी पाठवली. मी बहिणीकडून मामाला छोटीशी चिठी व सर्वासाठी घरची उदी व नुकतीच आलेली शिर्डीची उदी व प्रसाद पाठवला. आश्चर्य म्हणजे उदी व प्रसाद मामाला गुरुपौणिमेच्या दिवशी मिळाला. त्याची पोच मामांनी पाठविली त्याला खूप आनंद झाला. नंतर त्याला सविस्तर पत्राने कळविले. असो. श्री साईबाबांची लीला अगाध आहे. त्यांना माझे अंतःकरणपूर्वक कोटी कोटी प्रणाम.

छातीतील कळा आणि बाबांची विभूती

—श्री. ग. रा. पालकर

२२३१२, दाऱवाला चाळ,

बझार वॉर्ड, कुर्ली,

मुंबई ४०० ०७०.

० श्री साईबाबांच्या विभूती प्रसादाचे अनेक चमत्कारिक अनुभव साईलीला मासिकातून आपण वाचत आलो आहोत. ज्यांची बाबांवर नितांत श्रद्धा आहे. अंतःकरणाच्या गाभान्यात बाबांच्या नामाचे नित्य स्मरण चालत असते अशा श्रद्धावान भक्तांच्या हाकेला बाबा त्वरीत धावून येतात हा सर्व भक्तांचा नेहमीना अनुभव आहे. आणि अशा भक्तांच्या अनेक प्रकारच्या रोगांवर द्रुख्यांवर बाबांची विभूती संजीवनी ठरली आहे.

त्या दिवशी मी माझ्या मेहुण्या बरोबर एका गृहस्थाला अगदी महत्त्वाच्या कामासाठी भेटण्यास करीरोडला जात होतो. घरून निघते वेळेस कोणतीही शारिरीक तक्रार नव्हती. शरीर आणि मन कसं अगदी उत्साहित होतं. वारेत बन्याच इकडच्या तिकडच्या गप्पा चालल्या होत्या. कुल्याला तिकीटे काढून आम्ही गाडीत बसलो आणि कधी नव्हे त्या अचानक माझ्या छातीतून कळा येऊ लागल्या. काही अघटित घडतय अस मनाला वाटल. क्षणभर जीव घावरा-घुबरा झाला, आणि मी अबोल झालो. कारण बोलल्यामुळे जास्तच त्रास होऊ लागला. माझ्या सोबत असलेल्या मेहुण्याला माझ्या एकाएकी अबोलपणाचे कोडं पडलं. मी त्याला खूणेनेच छातीत दुखतय म्हणून सांगितलं. तोहिं क्षणार्धात नव्हेस होऊन परत मागे फिरण्याच्या वेतात होता. मी बाबांचा धावा सुरू केला माटुण्याहून परत घरी जायचा विचार मनात आला होता पण ज्या गृहस्थाला भेटायच होतं ते कामहि अगदी महत्त्वाच होतं. त्या दिवसा नंतरच्या भेटीला काहीहि महत्त्व नव्हत. गाडी करीरोडला आली. माझ्या मनात चटकन् मोठचा बहिणीकडे जावं असं वाटलं. मेहुण्याल। मी म्हटलं प्रथम आपण माझ्या बहिणीकड जाऊ या. तेथून नंतर त्या गृहस्थाकडे जाऊ. बहिणीकडे गेलो. बहिणीने विचारपूस करण्यास मुरवात केली. मी काहींहि न सांगता फक्त तिला म्हणालो “बाबांची विभूती आणि ग्लासभर पाणी प्रथम दे नंतर बोल.”

आंतरिक हाकेने बाबांची आळवणी केली. विभूती घेतली आणि पाणी प्यालो. काही वेळानंतर छातीतल्या वेदना कमी-कमी होऊ लागल्या. चहा झाल्यानंतर आम्ही तेथून निघालो. त्या गृहस्थाला भेटलो, आणि करीरोडला स्टेशनवर आलो. एव्हाना अगदी पूर्वीसारख वाटायला लागल होतं. मेहुण्या बरोबर मी पूर्ववत बोलू लागलो. त्यालाहि बाबांच्या विभूती चमत्काराचे आश्चर्य वाटले. मनोमनी बाबांचे आभार मानले. अशी बाबांची विभूती भक्तांना संजीवनी ठरलेली.

त्या सहा मँहिन्यानंतर अद्याप तशा प्रकारचा त्रास झाला नाही. बाबांच्या विभूती प्रसादाचे केवढे मोठे हे सामर्थ्य?

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य नित्य ध्या प्रचीत अनुभवे

सौ. उषा जयवंत रो
विसावा, ब्लॉक नं. ५, सरस्वती वाग,
जोगेश्वरी, मुं. ६०

० माझी मुळगी वारावीच्या परीक्षेला बसली होती. त्यावेळी प्रोफेसरांचा
मंप जोरात सुरु होता. परीक्षा आता होते की पुढे ढकलली जाते हे कळत नव्हत.
परीक्षा वेळेवर सुरु होईलच असं सांगता येत नव्हत. परीक्षेची सूत्र सरकारे
आपल्या हातात घेतली होती परीक्षेचे नंबरसुद्धा दूरदूरच्या शाळातून लागले होते.

पहिल्याच पेपरला गोंधळलेल्या मनःस्थितीत माझ्या मुळीने परीक्षेच्या हाँल-
मध्ये प्रवेश केला. पहिलाच पेपर पुढ्यात आल्याबरोबर नेहमीचे वाचलेले प्रश्न
तिळा काही केल्या आठवेनात अजूनपर्यंत ती नेहमी पहिल्यावर्गात पास होत आली
आहे. त्या दिवशीचा पेपर तिने कसा तरी सोडवला. घरी आली पहिला वर्ग
मिळणार नाही या भितीने ती एवढी निराश झाली की ती पुढ्याचा पेपराचा
अन्याय करायलाच घेईना. मी किती समजावलं पण संध्याकाळपर्यंत ती तशीच
पुस्तक न घेता वसून राहिली होती. हे वर्ष ती फुकट घालवणार असं वाटत
होत.

नी त्यावेळी रजेवर होते व श्री सार्वच्या पोथीचा सप्ताह करीत होते. त्या-
द्वयी पोथीचा ३३ वा अध्याय 'उदी महात्म्य' वाचीत होते. तिळा बळेच माझ्या-
तेजाऱ्यी बसवली व पुढील परीक्षेचा अन्याय करायला लावला. अध्याय वाचता
वाचता मधूनच उदी लावीत राहिले. दुसऱ्या दिवशीपासून तिने सर्व पेपर्स चांगले
लिहले व ती वारावीला सेंकड क्लासमध्ये पास झाली.

हथाचवेळी नव्हे तर ज्या ज्यावेळी संकटसमयी मी त्यांना हाक मारली त्या
त्यावेळी माझी संकटे दूर झालेली आहेत. अशा अनेक अनुभवामुळे "श्रद्धा व
सत्त्वरी" या वचनावर माझा विश्वास बसला आहे.

भक्तांच्या संकटकाळी धावून येणारे बाबा

—श्री. विलास वि. गोडबोले

एच् ४६५ रिझर्व्ह बँक स्टाफ क्वार्टर्स,
मराठा मंदिर, भायखळा, मुंबई ८.

० मी बाबांचा एक भक्त आहे. आजपर्यंत बन्याचवेळा मला बाबांच्या कृपादृष्टीचा प्रत्यय आला आहे. परंतु अलीकडे आम्हा कुटुंबियांस बाबांच्या अस्तित्वाचा आलेला अनुभव मी नमूद करीत आहे.

मी, माझी पत्नी व दोन मुलं केदार व कौशिक आम्ही नुकतेच कोत्हापूरला एका लग्नास गेलो होतो. लग्न गुस्खारी संपवून, शुक्रवारी देवीची पूजा केली व शनिवारी आम्ही माझा मित्र श्री. राजन कुमठेकर, त्याची बायको व दोन मुलं व त्याची आई पन्हाळाच्यास निधालो होतो. गाडी राजन चालवत होता. पुढच्या सीटवर मी व माझी दोन मुले बसलो होतो. (दोघांची वय ११ व ६ वर्षे) पाठीमागे माझी पत्नी, मित्राची आई, पत्नी व दोन लहान मुलं असे बसले होते.

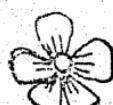
आम्ही पन्हाळाच्यापासून दोन मैलावर असू इतक्यात घाटामध्ये एका वळणावर गाडी वंद पडली. राजनने मला गाडी मागे ढकलण्यास सांगितले. मी खाली उतरून गाडी मागे नेण्याचा प्रयत्न करू लागलो. परंतु गाडी जाईना. त्यामुळे गाडीतील सर्व मंडळीस उतरावयास सांगितले. परंतु राजनवी पत्नी मुलगी मांडीवर झोपली असल्यामुळे गाडीतच बसून राहिल्या. पुढच्या सीटवर केदार बसला होता.

आम्ही गाडी ढकलू लागलो, पण गाडी मागे जाईना म्हणून राजनसुद्धा गाडीतून उतरला व गाडी ढकलू लागला. गाडी कडचाच्या बाजूला लावली. गाडी अशा तहेने लावली कि येणाऱ्या-जाणाऱ्या गाड्यांस सहज जाता येईल. गाडी लावून झाली आणि माझा मुलगा बाहेर आला आणि उतरणीवर अचानक गाडी खाली घसरू लागली. केशार दरवाज्यामध्ये व कडधामध्ये अडकून चेंगळ लागला. एकच कल्लोळ उठला मी गाडीचा दरवाजा ताकद लावून जवळजवळ उवङ्गून टाकला. तरी केदारची सुटका होईना, तेवढ्यात कडचावर मी तो दरवाजा आपटला. गाडी खाली सरकतच होती. परंतु मी गाडीचा दरवाजा खडकावरून आपटल्यामुळे म्हणा किंवा काही म्हणा गाडीची दिशा बदलली. गाडी सरल

खाली जायच्या ऐवजी, गाडी एकदम आडव्या दिशेने दरीकडे जाऊ लागली. माझी पत्नी जोरात ओरडू लागली. मी पटकन गाडीच्या डाव्या बाजूने उजव्या बाजूस जाऊन गाडीची खिडकी धरली व गाडी अडवण्याचा प्रयत्न करू लागले. राजनची पत्नी मागच्या सीटवर 'मला वाचवा वाचवा' असे ओरडत होती. राजनच्या आई गाडी पकडावयास गेल्या परंतु त्या गाडी पकडू शकल्या नाहीत. व रस्त्यावर आडव्या पडल्या. राजन कसाबसा माझ्या मदतीला आला. माझ्या डोळचासमोर तर काजवेच चमकू लागले. गाडी दरीपासून दोन फुटावर येऊन तपीच खाली सरकत होती. मी अंगातली सगळी शक्ती एकवटून गाडी थांबवण्याचा प्रयत्न करत होतो. पुढचा भयंकर प्रसंग डोळचासमोर आला आणि पुढील दोन वाक्ये मनात म्हणालो, "बाबा वहिनींचे प्राण वाचवा. सद्गुरु साईनाथ" आणि चाय आश्चर्य गाडी अचानक ब्रेक लागावा आणि थांबवावी तशी थांबली. आम्ही लगेच गाडी पुढे खेचून दगड लावून वहिनींना व मुलीला बाहेर काढले. माझी पत्नी व मुले हचांना पाच मिनिट बोलताच येत नव्हते. हा सगळा प्रकार काही घणातच ज्ञाला. माझ्या पत्नीने पहिला प्रश्न विचारला, "गाडी थांबली कशी?" तेव्हां मी माझ्या पाकिटातला बाबांचा फोटो काढून सांशितले की माझ्या बाबांचा नस्ता धावा केल्यावर बाबांनी गाडी थांबवली. बाबा मला मूर्तीरूपी वहिनींच्या मागे दिसले. माझी पत्नी, राजनची पत्नी व आई हचांच्या डोळचात आनंदाशू उभे राहिले.

मी व राजन जिकडे गाडी थांबवली होती त्या ठिकाणी गेलो व चाकाच्या खुणा बघितल्या. तेव्हां लक्षात आले की गाडी आणखीन सहा इंच सरकली असती तर....! पण असं कसं होईल? माझे बाबा माझ्या पाठीशी असताना, माझ्यासाठी धावून येणार याची पूर्ण खात्री आहे.

अशीच बाबांची कृपा आम्हां सर्व भक्तांवर राहो. आम्हांस बाबांचा कधीही विसर न पडो ही बाबांस प्रार्थना.

मुलीला शास्त्र शाखेत प्रवेश मिळाला

३५४

—सौ. अरुणा विनय साळगांवकर.
वेस्ट नगर, ए-३-१३, गोरेंगाव
(पश्चिम) मुंबई ४०० १०४.

० मी सर्व देवांना मानते. सर्व देवांवर माझी सारखीच श्रद्धा आहे. आणि मला वाटते माझ्या प्रत्येक हाकेला देव धावून येतो, आणि माझे काम होते. परंतु माझ्या पतीचे त्याबाबतीत मिळ मत आहे आणि तेही स्वाभाविक आहे. त्याला कारणेही अनेक आहेत. ते प्रत्येक माणसात देव समजून प्रत्येकाला त्याच्या अडचणीच्या वेळी मदत करतात, स्वतः संकटात पडून परंतु त्याच्या संकटाच्या वेळी त्यांना कोणाचीच मदत मिळत नाहीं.

तें अनेक तीर्थक्षेत्रे फिरलेले आहेत. तीर्थक्षेत्रावरील तकलुपीपणा, दांभिकपणा, हचाशिवाय त्यांना तेथे काहीच आढळलेले नाही. देवाच्या नावाला काळीमा फासणारे अनेक प्रकार तेथे घडतात. परंतु शिरडीचे “श्री साईबाबा” हचाबाबतीत मात्र त्यांना वेगळाच अनुभव आलेला आहे. ते स्वतः ते कबूल करतात तो प्रसंग त्यांच्याच शब्दात खाली देत आहे.

“माझी मुलगी एस. एस. सी. च्या परीक्षेला बसलेली होती. परीक्षा पास होऊन निकाल लागला. परंतु आम्हांला ज्या मार्काची अपेक्षा होती तेवढे मार्क तिला मिळाले नाहीत अजिबात कमी नव्हते अगर पाहिजे तेवढे जास्त पण नव्हते. त्यामुळे तिला विज्ञान शाखेत पाहिजे त्या कॉलेजमध्ये प्रवेश मिळणे शक्य नव्हते. मी अतिशय निराश झालो होतो काय करावे सुचत नव्हते अशा परिस्थितीत मला “श्री साईबाबांना” नवस बोलण्यास सांगितले. जर मला “श्री साईबाबा” पावले तर साईलीला मासिकात माझा अनुभव मी जरूर पाठवेन.

आणि खर सांगू “श्री साईबाबा” माझ्या हाकेला धावून आले. अगदी आश्चर्य करण्या सारखी घटना घडली. माझ्या मुलीला आमच्याच नात्यातील एका थोर गृहस्थाकडून तिला पाहिजे त्या कॉलेजमध्ये पाहिजे त्या शाखेत प्रवेश मिळाला. सर्वांत महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे ज्या गृहस्थानी आमचे काम केले त्या गृहस्थाची आणि माझी पूर्वीची ओळख देखील नव्हती. नेमके ते त्याच्वेळी आम्हांला भेटावे ही खरोखरच त्या साई माऊळीचीच कृपा नव्हे काय?

अशा या साईमाऊळीला माझे शतशः प्रणाम.”

आणि चमत्कारावर विश्वास बसला

—श्री. रामचंद्र महादेव जोशी,
तुकाराम म्हात्रे चाळ, म. द. ठाकुर रोड
डॉंबिवली (पूर्व).

० सत्य सांगावयाचे म्हटले तर चमत्काराविषयक घटनावर माझा अगदी
मेल्या महिन्यापर्यंत विश्वासच बसत नव्हता. स्वतःला काही विशिष्ट अनुभव
येईपर्यंत. इतरांचे अनुभव म्हणजे मला केवळ भारूड कथा वाटावयाच्या! मी त्या
आवडीने वाचावयाच्या. परंतु त्या केवळ वेळ घालविण्याचे एक माध्यम म्हणून. '

‘श्रीसाईलीला’ (मराठी आवृत्ती) चा मी एक वाचक आहे. त्यातील
श्रीसाईनाथांच्या कथा, त्यांच्या विविध भक्तांचे अनुभव, मी प्रथम, प्रथम केवळ
गंमत म्हणूनच वाचीत असे. म्हणजे त्या वाचून सोंडून देत असे. परंतु नंतर
नंतर मात्र मला तसे करावेसे वाटेना. वाचनाची व त्यातील कथा अनुभवावर
चिन्तन करण्याचे व मनन करण्याचे मला वेडच लागले. हे वेड लावण्यास
‘श्रीसाईलीला’ आणी स्वतः सद्गुरु साईनाथच कारणीभूत आहेत.

आणि एक दिवस मला स्वतःलाच साईनाथांनी त्यांची प्रचिती दाखवून दिली.
माझ्या कंबरदुखण्याचा आजार इतका बळावला की, किती वैद्य झाले, किती
हकीम झाले. सर्वप्रकारची औषधयोजना झाली परंतु कंबरेचे दुखणे काही कमी
होईना. दिवसेंदिवस वेचैनी वाढू लागली. कामाच्या ठिकाणी खाडे झाल्याने
आर्थिक कुचंवणाही विशेष करून जाणवू लागली.

मी जरी प्रथम साईनाथ वा अन्य कोणाही संतपुरुषाचा भक्त नव्हतो तरी
कोणाची कधीही टवाळी करीत नसे. कोणाविषयी अपप्रचार किंवा अपशद्दीही
माझ्या तोंडून निघत नव्हते. सर्व उपाय जेव्हा थकले तेव्हा एक दिवस साई-
नाथांपाशी गान्हाणे नेण्याचा विचार मनांत आला. देवघरातील साईनाथांच्या
प्रतिमेपाशी बसून मी त्या पालतकल्याला म्हटले, “हे गुरुराजा, आजपर्यंत
नु अनेक भक्तांना दृष्टांत देऊन अनेक वेळा अनेक असाध्य संकटातून त्यांची
मुक्तता केलीस आहेस. हे जगत नियंत्रका, माझे कंबरेचे दुखणे जर कायमचे
दूर करशील तर तो माझ्या जीवनातील सर्वात मोठा व रहस्यमय अनुभव ठरेल.”
त्याच रात्री मला स्वप्नात दृष्टांत दिला व ही करणीची बाधा असल्याचे
सांगून तुझ्या गुरुपाशी जा असे सांगितले. मला वैयक्तिक गुरु नव्हता. परंतु
आमच्या कुटुंबाचे एक गुरु आहेत. त्यांना मी काही सांगण्याच्या आतच त्यांनी

कंवरदुखी, करणी व रात्रीचा माझा दृष्टांत यावर बोलण्यास प्रारंभ केल; मी चकीत झालो. माझी कंवरदुखी जगजाहीर होती परंतु 'करणी' व रात्रीचा दृष्टांत याविषयी मी कधीही कृष्णपाशी बोललो नव्हतो. कदाचित साईनाथांचे च हे काम असावे असे मी मानले. गुरुंनी दिलेला उपाय योजला मात्र, गेले महिनाभर मी कंवरदुखण्यापासून मुक्त झालो आहे.

अशी ही 'साईलीला'! श्रीसाईनाथ आज आपल्यात शरीरस्पाने नाहीत परंतु त्यांचे आस्तित्व मात्र अशा चमत्काराने काल जाणवत होते, आज जाणवत आहे व उद्याही जाणवत राहील.

मला आलेल्या या अद्वितीय अनुभवावर साईनाथांच्या चमत्कारावर आता मात्र माझा विश्वास चांगलाच बसला.

* * *

मला परमपूज्य बाबांनी दिलेले दर्शन

—श्रीमती कृष्णबाई उर्फ माई घेपे,
वी।१९१६ गव्हर्नर्मेंट कॉलनी, बांद्रा (पू.) मुंबई ५१.

जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव याची प्रचिती मला अनेक वेळा आली त्यापैकी एक प्रसंग असा:

माझे वय ८० च्या घरात आहे. मी रोज नियमाने पूजेच्या वेळी साईस्तोत्र म्हणत असते व वाचतेही. माझी धाकटी बहिण शिर्डीसंघ हायस्कूल मध्ये शिक्षिका होती. तिला बाबांची रोज सेवा घडे. मी मनात म्हणायची बाबा मला माझ्या बहिणीसारखी आपली रोजसेवा घडत नाही. तर प्रत्यक्ष दर्शन कसे होणार? असेच एके रात्री साईप्रार्थना करून मी नित्याप्रमाणे झोपले. झोपेत पहाटेच्या वेळी बाबांची मूर्ति प्रत्यक्षात आमच्या झोपण्याच्या हाँलमध्ये बाबांचा फोटो आहे त्याचेजवळ उभी असल्याचे दिसले. बाबांना काय भिक्षा घालावी. थोडे से तांदूळ आणले. त्यावर बाबा म्हणाले आणलीच आहे तर घाल भिक्षा. मी तांदूळ बाबांच्या झोळीत घातले. नमस्कार केला. किती सुंदर पाय माझ्या बाबांचे होते. पदस्पर्श झाल्यावर बाबा अदृश्य झाले. सकाळी मी माझे मुलीला ही हकीकत सांगितली तेव्हा ती म्हणाली छान झाले. बाबांनी स्वप्नात दर्शन दिले. ती नित्याप्रमाणे देवघरापाशी गेली तो काय आश्चर्य! आजुबाजुला तांदूळ सांडलेले दिसले. हीच ती साई भिक्षा व प्रसाद म्हणून मी ते तांदूळ ढबीत ठेवून देवघरात ती ठेवली आहे. नियमाने ढबीचे दर्शन करते. माझ्या मनातील साई दर्शनाची व सेवेची इच्छा बाबांनी अशी पूर्ण केली.

साईबाबांनी दृष्टि दिली

—श्री. राजाभाऊ पटवर्धन,
८, जनार्दन, सेनापती बापट मार्ग,
दादर. मु. २८

माझे वडिलबंधू किरकोळ आजारामुळे अंथंरुणावर होते. परंतु अचानक एक दोन दिवसात त्यांचा डावा डोळा भयंकर लाल झाला. उघ्णतेचा प्रकार म्हणून नाना घरगुती उपाय झाले. साईबाबांचा अंगारा हा तर होताच. परंतु जेव्हा त्या डोळाचाने दिसेनासे झाले तेव्हा नेत्ररोगतज्ञांकडे नेण्याचे ठरले. तत्पूर्वी ‘अॅपरेशन ट्लावे, नुसत्या औषधांनी दृष्टी परत यावी.’ असे मी साईबाबांना साकडे घातले. डॉक्टरांनी बच्चा अली हॉस्पिटलमध्ये भावाला ट्रीटमेंट-साठी सांगितले. तेथेसुद्धा जनरल वॉर्डमध्ये भरपूर जागा असल्यामुळे भावाबरोबर मला रहाता आले. महत्वाची गोष्ट म्हणजे ट्रीटमेंट फक्त औषधे व इंजेक्शनची होती. अॅपरेशन ट्लावे होते. काही दिवसापूर्वीच माझे बंधू घरी आले आहेत, व त्यांची दृष्टी पूर्ववत झाली आहे. ही सर्व साईबाबांचीच लीला! दुसरे काय?

त्यानंतर माझ्या स्वतःच्या डोळाचावर क्रिकेट खेळणाऱ्या मुलांचा बॉल लागला. डोळा भयंकर सुजला. पुन्हा साईबाबांना, प्रार्थना करून डॉक्टरांकडे गेलो. आठवड्याभराच्या ट्रीटमेंटनंतर डोळा पूर्ववत झाला. अशाप्रकारे साईनाथांच्या कृपेने माझी व माझ्या भावाची दृष्टी परत आली. जय साईनाथ!

मुलगा संपूर्ण बरा झाला

—सौ. सुवर्णलता गो. गवंडे,
१९ बी, डॉ. मस्करहेत्स रोड,
मुंबई नं. ४०० ०१०.

श्रीसाईलीला अंक मी आवडीने वाचते. १९८२ चा दिवाळी अंक (भक्तानुभव) वाचून मला आलेले अनुभव लिहिण्याची प्रेरणा मला मिळाली. माझा मोठा मुलगा १९८२ साली वारावीच्या परीक्षेला बसला होता. १९८१ साली साली परीक्षेला बसता आले नाही कारण नेमका परीक्षेच्या आदल्या दिवशी तो तापाने आजारी पडला. डॉक्टरच्या औषधाने वेळीच गुण न आल्यामुळे वर्ष फुकट गेले. नंतर पुन्हा एकदा परीक्षेस बसला. परंतु यश आले नाही. मला चिता

352

वाटू लागली कारण प्राथमिक शाळेत पाचव्या इयत्तेत असतांना टॉईफॉइडमुळे त्याची दोन वर्षे वायागेली होती. आजारात मुलाचा स्नायुवरचा संपूर्ण ताबा उडाला होता. नाना तन्हा होत होत्या. मोठमोठे डॉक्टर कोले पण गुण काही येईता. लोक म्हणायचे की त्याला हॉस्पिटलमध्ये घेऊन जा पण नेणार कसा? माझ्या मुलाला उभ रहायला येत नव्हत की उच्चलून वर घेता येत नव्हत. सगळी लोक बोलायची की तुम्ही त्याला घरी ठेवून त्याची वाट लावणार. आजारीपणात एकदा मागे माझे सासरे मुलाला म्हणाले की, असा किती दिवस घरी अंथ-रुणावर पडून रहाणार तुला हॉस्पीटलमध्ये नेऊ या. हॉस्पीटलची गाडी मागवून स्ट्रेचरवरून घेऊन जाऊ या. माझ्या मुलाने तोंड वाईट केलं अन् बाबांच्या तसबीरीकडे तोंड करून बोलला की साईबाबाच मला ठीक करतील. अखेर बाबांनाच आमची काळजी. डॉक्टरी उपचार बंद झालेले अशा वेळी माझा आतेभाऊ ज्यास होमिओपथीचे ज्ञान होते त्याचे औषधोपचार सुरु केले. बाबांच्या कृपेने यश आले व मुलगा पूर्ण बरा झाला. माझा भाऊ हा कांही डॉक्टर नव्हता. केवळ बाबांचे आशिवादि व कृपा.

आम्हा उभयतांची बाबांवर पूर्ण श्रद्धा अनेक संकटातून बाबांनी आम्हाला वाचवले. मला स्वतःला न्युमोनियासारख्या मोठ्या दुखण्यातून बाबांनी वाचवल. मला हॉस्पीटलमध्ये ठेवण्याची वेळ आली होती पण ती वेळ ठळली. आमचे येथे रोज साईबाबांच्या पोथीचे वाचन होत असे परंतु माझ्या आजारीपणात वाचनात खंड पडला होता. पण जेव्हा आम्ही पुन्हा पोथीवाचन सुरु केले तेव्हा त्याच दिवस-पासून माझ्या प्रकृतीत आराम पडत गेला. पोथीवाचन सुरु केले, तो दिवस गुरुपुष्य योग होता.

मला आनंद वाटतो की माझा मुलगा बारावी पास झाला. बाबांनीच पास केला माझी हाक ऐकली व अशा रीतीने बाबांनी मला माझे अनूभव लिहिण्यास उद्युक्त केले. ही सर्व साईचीच किमया कर्ते करविते तेच आपण माणसे फक्त निमित्ताला. दृढ श्रद्धा व सतत चितन असल्यास साईमाऊली सदैव आपली पाठीशी राहील.

साईबाबांचा चमत्कार

—विजयकुमार जयदेव चिदरकर
मु., पो., ता. कणकवली, जि. सिधुर्दूर्ग-६६.

० श्री साईबाबांविषयी श्रीसाईलीलामध्ये लिहिण्याचे माझ्या मनांत पुष्कळ दिवसांपासून होते. पण म्हणतात ना, प्रत्येक गोळटीला योग यावा लागतो. आणि गृह (परमेश्वर) कृपा प्राप्त व्हावी लागते.

आनंदाची गोष्ट म्हणजे आम्हाला दोन सदगुरु लाभले आहेत. एक म्हणजे जगद्गुरु ओम् श्री साईबाबा व दुसरे म्हणजे, आमच्यापिक्षा थोर असलेले आमचे दोन नंवरचे सख्खे भाऊ 'श्री स्वामी संजयानंद (हिमालय)!'

श्री साईबाबांची भक्ती करायला आम्हाला आमच्या वंधूकडून स्फूर्ती मिळाली. स्फूर्तीच नव्हे तर त्यांच्या मार्कत आम्हा कुटुंबियांना श्री साईबाबांचे पुकळ चमत्कार पहायला मिळाले आहेत. उदा. बाबांच्या फोटोवरती पवित्र विमृती येणे, कुंकूम तसेच मध वगैरे येणे. एके दिवशी सकाळी नाश्त्याच्यावेळी. माडआठ ते नऊच्या सुमारास श्री बाबांच्या फोटोसमोर थाळीपीठ (दशमी) ठेवले असता त्यावर बाबांनी स्वतःची प्रतिमा असलेली चांदीची अंगठी ठेवली. मोठ्या बाटलीत हिमालयातील पवित्र गंगा बाबांच्या फोटोशेजारी ठेवलेली आहे. या गंगेत बाटलीचे बूच वंद असताना स्वतःचे सोन्याचे लॉकेट निर्माण केले. श्री साईबाबा सर्वव्यापी असल्याचीच जण ही साक्ष आहे. आमचे श्री सच्चिदानंद साईबाबा सदैव सर्वत्र असतात. बाबाना कुठेही प्रवेश करायला दारे वा खिडक्याची सुद्धा आवश्यकता नाही.

जो अध्यात्म व शास्त्र जाणतो, तोच परमेश्वरी लीला जाणतो!

आमच्या गाडीवी श्री साईबाबांचे पुण्यकळ चमत्कार साठविलेले आहेत. मला वाटतं, बाबांचे निरनिराळे चमत्कार पहाणारा हच्या उम्ह्या महाराष्ट्रात तरी आमच्या इतका दुसरा कोणी मिळणे विरळा, आणि हे खरचं आहे; कारण श्री साईबाबांच्या लीला (चमत्कार) आम्ही स्वतःच्या डोळ्यांनी प्रत्यक्ष पाहिल्या आहेत. श्रद्धा असल्यावर कोणालाही अनुभव हा येतोच; पण आमच्याकडे मात्र पुण्यकळ अनुभव आहेत. श्री साईबाबा आम्हाला मदत करतात.

आमचे वंधू श्री स्वामी संजयानन्द व त्यांची धर्मपत्नी म्हणजेच आमची वहिनी मीरा यांच्या बाबांवरील प्रगाढ भक्तीमुळे श्री बाबांची कृपा आम्ही

कुटुंबियांना लाभू शकली आहे. वर्षदीड वर्षाने एकदा तरी ते नित्यनेमाने सपत्निक शिरडीला श्री वावांच्या दर्शनाला जातात, व मनात आल्यास कणकवलीलासुद्धा आम्हाला भेटण्यासाठी येतात. आम्हाला मात्र अजून वावांच्या पावन शिरडीला जाण्याचा योग आलेला नाही. पाहु या ते दयाळू बाबा केव्हा बोलवतात ते!

श्री साईवावा आता सशरीर ह्यात नसले तरीसुद्धा आमचे बंधू श्री स्वामी संजयानंद व भीरादेवी यांना दर्शन देतात. दर्शन देण्याचा काळ कोणताही असते, पण रूप बदललेले असते. रूप जरी बदललेले असले तरी जाताना आपणच माईवावा आहोत, ही खूण पटवून जातात.

काळांच्या दाढेतून वयमाच्या पाशातून आपल्या भक्तांना वात्यांच्या नातेवाईकांना श्री साईवावा ओढून आणून कसे वाचवतात, ते पहा!

तारीख ८ जून १९८३ रोजी आमचे पिताजी (वडिल) आप्सेष्टांना भेटण्यासाठी मुंबईला जात होते. उन्हाली सुटीचा मोसम असल्याने एस.टी.ची रिमार्फेशन्स तिकीटे 'हाऊस फुल्ल' होती. म्हणून प्रायव्हेट लक्झरीमधून आमचे वडिल जाण्यास निघाले. दुपारी दिड वाजण्याच्या सुमारास बस कणकवली-मधून मुटली. रात्री दहाच्या दरम्यान बसमधील सर्व प्रवाशांना डुल्की येवू लागली. त्या बसमध्ये दोन ड्रायव्हर होते. त्यापैकी एक कणकवली ते चिपलूण पर्यंत बस चालवत होता. बस चालवत असताना त्याने थोडी नशोपाणी केली होती. चिपलूण स्टॅडवर तो अधिकच दार प्यायला आणि बसमध्येच झोपी गेला. तो ड्रायव्हर झोपल्यामुळे दुसरा ड्रायव्हर गाडी चालवू लागला. रात्री साडे-अकरा ते पावणेबारा वाजण्याच्या दरम्यान (सर्व प्रवासी झोपेत असताना) हच्चा दुसऱ्या ड्रायव्हरला झोप लागली की काय झालं हे स्वतः झोपेत असल्यामुळे कुणालाही कलले नाही. पण हच्चा ड्रायव्हरच्या हातून चिपलूणच्या पुढे पोलाद-पूरच्या अलिकडे कशोडी घाटाच्या खाली शेवटच्या वळणावर मोठा अपघात झाला. घसरंडीवरून ती बस पंधरा ते बीस फूट खाली कोलांठ्या घेत गेली. कल्पनेत नसताना अचानक जोराचा धक्का बसल्यामुळे बसमधील प्रवासी जागे झाले. बस झाडाला अडकली होती रात्रीचा भयानक अंदार, बसचे दिवे गेलेले असं असताना बसमधील प्रवाश्यांच्या रडारडीन् व आरडा ओरडाने संपूर्ण आसमंत दणाणून गेला. आमच्या वडिलांना मुका मारलागला. बस उलटी होऊन राहिल्यामुळे त्यांच्या अंगावर माणसे पडली होती. वडिल कसेवसे उभे राहिले. दार उघडून बसच्या बाहेर आले. अपघात झाला त्या ठिकाणी मग

वरीच वाहने थांबू लागली. विशेष गोष्ट सांगायची म्हणजे भगवान श्रो साई-
वावांची आमच्यावर कृपा कशी आहे ते पहा!

आमचे एक गांधी नावाचे परिचीत सद्गृहस्थ आहेत. ते खेड येथे रहतात.
त्यांची एल.पी. लॉरी आहे. अपघात झाला, त्यावेळी त्या ठिकाणी पहिले
वाहन कोणाचे थांबले असेल तर ते म्हणजेच श्री. गांधी यांचेच! बाबांनीच
त्यांना वडिलांच्या मदतीला पाठवले जणू! 'टॉर्च घेवून श्री. गांधी लॉरीमधून
उतरले व स्वतःच्या किलनरवरोवर बोलू लागले. त्यांचा आवाज वडिलांनी ओळख-
लाच. त्यांनी त्यांना हाक मारली. आवाज ओळखून गांधी वडिलांजवळ आले.
गांधी त्यांना पाहून आवश्यकीत व आनंदीत झाले. त्यांनी मग वडिलांना
रस्त्यावर येण्यास मदत केली. गांधींच्या लॉरीमध्ये लांजा येथील माल भरलेला
होता. सामान वगैरे शोधून आमचे वडील त्यांच्यावरोवर लॉरीत बसले. आणि
सकाळी लंज्यापर्यंत आले. तिथून रत्नागिरी मालवण एस.टी. बसमधून दुपारी
एक वाजण्याच्या सुमारास कणकवलीला आले. श्री बाबांची केवळी मोठी ही कृपा!

वडील कणकवलीला आल्यावर त्यांच्या बसला अपघात झाला हे आम्हा
मर्वाना सप्तजके. ज्या ज्या कुणाचे नातेवाईक त्या लकड़री बसमध्ये होते, ते
आमच्या घरी चौकशीसाठी भयभित मनाने येऊ लागले. कुणाला किती मार लागला
हे काही वडिलांनी त्या अंधारात पाहिले नाही. पोलीस पंचनाम्यात उगाच्च
दिवसभर रखडावं लागू नवे' म्हणून आणि इकडे आम्हाला अपघाताची बातमी
समजली तर घरातील आम्ही सर्व घाबरून जाऊ म्हणून वडिल पुढे मुंबईला
न जाता परत माधारी फिरले. श्री साईबाबांची आम्हा कुटुंबियांवर एवढी
कृपाकी, श्री. गांधींच्या रूपाने वावांनी आमच्या वडिलांना कणकवलीला सुखरूप-
पणे यायला मदत केली.

आमच्या सौ. मातोश्रींचे की ज्या पहाटे पाच वाजल्यापासून रात्री दहा
वाजेपर्यंत आमच्या सर्वांसाठी अविरत श्रम करणाऱ्या, योगमहर्षी संन्यासी
श्री स्वामी संजयानंद यांच्या मातेचे कुंकू सौभाग्याचे म्हणुनच आज भगवान श्री साई-
वावांच्या कृपेने आमचे वडील आम्हाला जिवंतपणे परत मिळू शकले!

काही दिवसांनी आम्हाला असे कळले की, त्या बसला अपघात झाला तेव्हा
जागच्या जागी तीन ठार आणि नंतर दवाखान्यात पाच मिळून आठ माणसे मृत्युमुखी
पडली. केवळ हा भयंकर व अंगावर भितीने शहारे आणणारा अपघात! त्या
वसवे दोन्ही! ड्रायव्हर्स कोळापूरचे असून लकड़री बसच्या प्रवाशांच्या तिकीटाच्या
रूपांच्या रिपोर्ट सह फरारी झाले आहेत. आणि पोलीस त्यांच्या शोधात आहेत

जगदगुरु भगवान् श्री साईबाबांच्या पवित्र चरणाचे पुन्हा एकदा स्मरण करून व बाबांचे पुन्हां कृतज्ञतापूर्वक आभार मानून हा लेख मी श्री बाबांच्या पवित्र चरणावर अर्पण करतो.

जगातील माझ्या सर्वं साईबांधवांना माझा सप्रेम साईराम!

कान बरा झाला

-कृ. डॉ. म्हात्रे
दादर, मुंबई नं. १८.

० श्री साईबाबांवर आमची सर्वांची श्रद्धा आहे. बाबा हेच आमचे पिता आहेत. तेच आमचे गुरु आहेत. तसेच सर्वस्व देखील आहेत. बाबांचे अनुभव आम्हाला नेहमीच येतात. बाबांची उदी आम्ही नेहमीच लावतो, व प्रसंगी साईमाऊलीलाच हाक मारतो. बाबासुद्धा आपल्या भक्ताच्या हाकेला नेहमीच धावून येतात.

एके दिवशी माझा कान दुखू लागला. कानातून पाणी येऊ लागले व माझे डोके बधीर झाले. कानामध्ये आठवडाभर इयर डॉप्स घातले परंतु कान बरा झाला नाही, व पाणी येतच होते. बाबांची उदी कानाला व डोक्याला लावतच होते, परंतु बाबांनी श्रद्धेबरोबर सबुरी सुद्धा सांगितली आहेच. नंतर मी शिरडी-हुन आणलेले बाबांचे पाणी (बाबांना रात्री पिण्याकरता ठेवतात ते पाणी) कानामध्ये घातले व डोक्याला लावले व बाबांना सांगितले “मला बरे वाटले तर, हा अनुभव साईलीलेत देईन” दुसऱ्या दिवशी कान पूर्णपणे बरा होऊन डोकेही बरे झाले. अशी ही आपली सर्वांची साईमाऊली आमच्यासाठी नेहमीच धावत येते. मी रीज अंतकरणापासून बाबांना म्हणते “बाबा असाच आशिर्वादाचा हात आमच्या पाठीवर ठेवा.”

“दुख संकटे आली तरी करु नका फिकीर
अंतरी ठेवा श्रद्धा सबुरी आपोआप निवारील शिरडीचा फकीर.”

साईंची कृपा

—श्री. दिगंबर गणपत पेनूरकर,

सहजीवन सोसायटी, साईदत्त बंगला नं. ६ पुणे ४०.

० साईबाबांचे प्रत्येक वर्षी वारी करायाचे व्रत आज २५ वर्ष मी करतो. बाबांचे कृपेमुळे मला आजपर्यंत अनेक मोठे मोठे कार्यक्रम सिद्ध झाले, त्याचे ताजे उदाहरण म्हणजे माझ्या आवडत्या मुलीचे लग्न ता. ५ जानेवारी १९८२ ला होते, सध्या मी चार महिन्यापूर्वी पेन्शनर झालो, वयोमानाने एकट्याला हे कार्य पार पाडता येणे कसे शक्य आहे. म्हणून मी बाबांना सांगितले, माझे धरात बाबांचा मोठा फोटो आहे. दररोज पुजा अर्चा करतो, त्याप्रमाणे मी बाबांजवळ मला तुमची मदत पाहिजे असे सांगितले. त्याप्रमाणे ता. ३ जानेवारी १९८२ पहाडे पाच वाजता साक्षात बाबांनी माझे डोक्यावर हातठेवून सांगितले, “मी आहे काळजी करू नकोस.” त्यानंतर उठून पाहतो तो कोणी नाही, मी उठून बाबांचे फोटोचे दर्शन घेतले, व माझ्या अंगात एवढी मोठी शक्ती निर्माण झाली की मला भिती कशाची वाटेना, जेवणा करता सातशे आमंत्रणे होती, प्रत्यक्षात दिड हजार लोक जिल्हीचे अन्न भरपूर खाऊन तृप्त झाली. लग्न समारंभ, भरपूर गर्दी, सर्वांना पान सुपारी, गुच्छ व्यवस्थित मिळाले. लग्न समारंभ फारच मोठ्या प्रमाणात पार पडला. एवढे मोठे अन्नदान होऊन संध्याकाळी शंभर लोक जेवतील एवढे अन्न शिल्लक राहिले, पुन्हा तुपाचे डब्यात भरपूर तूप शिल्लक, साखर, मैदा, गोडेतेल भरपूर शिल्लक राहिले, मी अजब झालो, माझ्या बाबांनी एवढे मोठे अन्नछत्र घालून पुन्हा वस्तू शिल्लक राहिल्या, एवढचा मोठ्या समारंभात कोणाचीही वस्तू म्हणून हरवली नाही, की साधी चप्पल पण चोरीला गेली नाही, माझे सर्व नातेवाईक, मित्रमंडळी व कॉलनीतील लोक माझी वाहवा करू लागली, पण त्यांना सर्वांना मी सांगितले हे सर्व साईबाबांची लीला आहे, मी काहीच करू शकलो नाही. माझ्या मुलीचे काँलेजचे शिक्षण झाले, परंतु बाबांची सेवा अत्यंत आवडीने ती करते, तिने बाबांचे ग्रंथाचे तीन वेळा पारायण केले, व साईलीला मासिकाची ती अनेक वर्षाची सभासद आहे, मुलगी ज्या घरी दिली तेथील सर्वजण बाबांचे भक्त आहेत. लग्नानंतर प्रथम शिर्डीला बाबांकडे दोन दिवस राहिले याचा आनंद माझ्या मुलीला फार झाला. त्या पेक्षा दुप्पट आनंद मला झाला. साईबाबांचे किती मोठे उपकार आहेत की त्यांनी मला शेवटपर्यंत साथ दिली. अशा अनेक लीला साईबाबांनी केल्या. अशीच भक्तावर बाबांची कृपा राहो ही नम विनंती प्रार्थना.

मला झालेले साईंचे अकलिप्त दर्शन

-श्री आर. एस. केकरे

ब्लॉक सी, रुम नं. १ हरिनिवास,

लेडी जमशेटजी रोड, माहीम, मुंबई-१६.

० १९८१ चे जानेवारी चे पहिल्या आठवड्यात मी आणि माझी पत्नी सौ. कुमूम राजकोटला माझे मावशीकडे गेलो होतो. मावशीचे यजमान श्री. मुकुंद-राव पंडीत वैक आँफ इंडियात आँफीसर म्हणून निवृत्त झाले व राजकोटला त्यांनी वंगला बांधला तो प्रथमच पाहायाला म्हणून आम्ही गेलो होतो. माझी मावशी सौ. लीलाताई पंडीत आणि रा. रा. अण्णासाहेब (मुकुंदराव पंडीत) दोघेही साईभक्त आहेत. प्रवेश दाराशीचे श्री साईबाबांची तसबीर उत्तम सजावटीने त्यांनी लावली आहे. त्यांच्या बंगल्यातील एक खोली तर पूर्णपणे साईधारम आहे. आत प्रवेश केल्यावर असे वाटते आपण शिर्डीतील समाधी मंदीरात उभे आहोत.

आम्ही दहा दिवस तेथे होतो. आम्हाला तेथे श्री साईबाबांची अनेक भक्तीपर पुस्तके आणि त्यांच्या जीवनावरील अनेक पुस्तके आम्हाला वाचावयास मिळाली. तसेच माझ्या मावशीला आणि रा. रा. अण्णासाहेबांना अनेक वेळा श्री बाबांचे दर्शन घडले, तसेच त्यांना आलेले अनेक अनुभव ते सांगत असत आणि आम्ही ते ऐकण्यात तल्लीन होत असू. ते दिवस आम्ही अगदी साईमय झालो होतो. त्या वर्षीचा दिवाळी अंक रोहिणी मासिक हा पूर्णपणे श्री साईबाबांचे जीवनावर आधारित होता. तो भारदस्त अंक मी वाचायला घेतला आणि त्या अंकाने मी तर पूर्णपणे साईमय झालो असे वाटू लागले माझ्या मावशीला आणि रा. रा. अण्णासाहेबांना इतके वेळा साईबाबांनी दर्शन दिले आपल्याला असे दर्शन घडेल कां? एवढी माझी पुण्याई आहे कां? असे विचार मनात यायचे. आमचे जायचे दिवस आले. अंक अर्धा अधिक वाचून झाला होता. उद्या आपल्याला निधायचे आहे. आज रात्री अंक वाचून पुरा केलाच पाहिजे अशा निर्धाराने वाचायला बसलो. रात्री २ वाजता अंक वाचून पुरा केला व समाधान वाटले, आणि अंक उशा जवळच्या टेबलावर उभाठेवला कारण मुख पृष्ठावर श्री बाबांचा भव्य फोटो होता सकाळी उठताच त्यांचे दर्शन व्हावे हा हेतू. बाबांना हात जोडून मनात म्हटले बाबा तुमचे दर्शन व्हावे एवढा मी पुण्यवान नसेन तरी आपली

कृपा मजवर असू चा. मी गाढ झोपी गेलो. सकाळी ४॥ ते ५ चे दरम्यान मे एकदम जागा झालो तो माझे पलंगाला कोणाचा तरी धब्का लागल्याचे जाणवले आणि पायाची चाहूल लागली म्हणून मी समोर पाहिले तर टेबलाचे जबल दिव्य आकृती. पांढरी शुभ दाढी पांढरेच उपरण्यासारखे कापड फडफडताना दिसले ती भव्य बाबांचीच आकृती आहे अशी माझी खात्री झाली, आणि मी हात जोडले आणि ती आकृती त्या बाबांच्या फोटोजबल विलीन झाली, श्री साई बाबांनी माझी “दर्शन मिळावे” ही इच्छा तात्काळ पूर्ण केली. याबद्दल मी बाबांचा कायमचा झडणी आहे. माझे मनाला फार मोठे समाधान लाभले. सकाळी ही गोष्ठी मी माझे मावशीला रा. रा. अण्णासाहेबांना सांगितली तेव्हा त्यांनाही फार आनंद झाला. माझे इच्छेप्रमाणे त्यांनी मला त्या रोहिणी मासिकावरील बाबांचा फोटो काढून दिला आणि मी तो मुंबईला आल्यावर फरेम करून देवघरात लावला. माझे यत्नी सौ. कुसूम हीने लागलीच श्री बाबांचा सप्ताह बसविला. तेव्हा पासून आम उभयता रोज श्री बाबांचं पोथीचा एक एक अध्याय नियमित वाचतो, आणि श्री बाबांची मनोमन सेवा करतो. राजकोटची दहा दिवसाची सफर कारणी लागल कारण त्यानंतर आम्ही दोघे साईमय झालो, साईभक्त झालो. श्री साईबाबांचे चरणी शतशः प्रणाम.

श्रीबाबांनी मंत्रदिला

—सौं सिंधू कृष्णराव सा
साईनगर, काटोल, जि. नाग

० शुद्ध अंतःकरणाने केलेल्या प्रार्थनेला बाबा धावत येतात, पावतात प्रत्यक्ष दर्शन सुद्धा देतात. तुम्ही बाबांच्या कसोटीत उतरा, बाबा तुम्ही जवळच आहेत म्हणून समजा.

“दे गा इसका भी भला, न देगा इसका ही भला.”
हे ध्येय समोर ठेवा, जास्तीत जास्त चांगले करा. वाईट चितू नका. बाबां मागण्याची इच्छा करू नका. ते न मागता देतात.

बाबांनी मला अंमोल देणगी दिली आहे, आणि तिही घरपोंच. आम आळचर्च वाटेल नाही कां? कोणती असेल सांगा पाहू? आपण ओळख नाही. मीच सांगते “मंत्र” आणि तोही दिवाळीचा शुभ संदेश.

दिनांक २२ नोव्हेंबर १९८२ ची घटना आहे. आम्हां उभयतांचा पैशासाठी वाद चालू होता. रात्री मला स्वप्न पडले. हनुमानाची भव्य प्रतिमा समोर उभी होती. त्यांनी मला हे घे असे म्हणाले, मी म्हणाली “मला नको. मी घेऊन काय करणार!” दुसऱ्या बाजूला होमहवन चालू होते. त्यात मंत्राचा आवाज स्पष्ट एकू येत नव्हता. खून झाला, खून झाला अशा अवस्थेत एकदम जागे झाले. मी पतीना म्हणाले कंला स्वप्न पडले. मन स्थीर नाही, घरात रमत नाही. कुठे तरी जावे असे झाले आहे का वरे असे वाटते. रात्री मंत्राचा अर्थ कळला नाही. या विषयावर वोलत होतो. तोच पोस्टमन घरी आला. व पत्र दिले. पत्रातील मजकूर असा—“साईनाथ, आपला साईलीला मधील लेख वाचला, आपण रोज घरी आरती करीत असालच; आरतीनंतर हा मंत्र म्हणावा.

थद्वा संतुरीच विदमेही। द्वारकामाईच धीमही त नमो साई प्रचोदयाति : असा मंत्र म्हणून पुण्यांजली अर्पण करावी. नंतर “अनंत कोटी ब्रह्मांडनायक राजाधिराज योगीराज सदगुरु सच्चीतानंद साईनाथ महाराज की जय. आपला साईराम. के. एम. धूपकर, गोरेगाव वेस्ट, मुंबई.”

माझ्या पतीच्या डोळ्यातून आसू पडत होते. बाबा आपण आज मला खरोखरच मार्गदर्शन केले. आमच्यात असलेली उणीव आपण भरून काढली. सिंधू तू पहान आहेस, तुझ्या पाठीशी बाबा असतांना तुला काय कमी आहे? तुला बाबांनी मंत्र दिला. एवढे भारय कुणाला लाभले आहे.

मला बीस वर्षपासून स्वप्नात मंत्र कानावर पडत होता. परंतु ते स्वप्नच असायचे. पण माझे स्वप्न खरे ठरले, आणि खरोखरच मंत्र मिळाला आम्ही दररोज मंत्र म्हणतो. मी धूपकरांना ओळखत नाही. यांना बाबांनीच संदेश पाठविला, व तो संदेश यांनी माझ्यापर्यंत पोचविला.

असे आहेत आमचे बाबा, तुम्हीच माझे सदगुरु, तुम्हीच माझे साई, कांचनाच्या पेटीत मोत्याच्या अक्षरांती लिहून ठेवण्यासारखे नाव म्हणजे “साई”

“हृदयी नाम घ्या साईचे”

“सार्थक होइल जीवनाचे”

बाबांमुळे हृदयपालट

—श्री मुकुद रामचंद्र इंगले

डी।४१, गणधिराज सोसायटी,

मिठागर मार्ग, मुंलुंड (पूर्व)

मुंबई ४०० ०८१.

माझ्या समाधीची पायरी जो चढेल ।

दुःख हे हरेल सर्व त्याचे ॥

० मी ज्या वँकेत नोकरी करतो तेथे एके दिवशी मी ता पुरता रोखपाल (कॅशियर) म्हणून जबाबदारी संभाळीत होतो. यावेळी माझ्याकडून रु. २,००० ची चुकी झाली. एका व्यक्तीने रु ७,००० भरले व याच्या पावतीवर त्याने . ९,००० असे लिहीले होते. नजर चुकीने “पैसे मिळाले लहान मुल ज्याप्रमाणे पडल्यावर प्रथम आईचा बाबा करते त्याप्रमाणे प्रथम साईचा धावा संकटकाळात केला. मला केवळ तोच एक आधार होता.

चूक लक्षात आल्यावर मी त्या व्यक्तिशी संपर्क साधला. परंतु त्याने रु. ९,००० च भरल्याचे ठासून सांगितले. सतत तीन दिवस त्याच्याशी बोलून देखिल तो काही दाद लागू देईना. रु. २००० मला स्वतःला भरावे लागणार होते. चवथ्या दिवशी सकाळी बाबांचे स्मरण करून, मी पैसे भरण्याची व्यवस्था करून वँकेत गेलो, आणि माझ्या दृष्टीने चमत्कारच घडला.

माझा बाबांवरचा भरवसा सार्थ ठरला. आदल्या दिवशी रात्रीपर्यंत पैसे नाकारणारी व्यक्ति वँकेत आली. तिने रु. २,००० माझ्या हातात ठेवले व अमा मांगितली.

शद्द सुचत नव्हते. उर दाटून आलेला होता. एकच निश्चय केला की लवकरात लवकर शिर्डीला जाऊन यायचे, व त्याप्रमाणे जाऊन आलो. खरंच, श्री साई कृपेची सावली माझ्यावर असताना मला अशी भिती का वाटावी. साई शीलेच्या असंख्य वाचकांना याचे प्रत्यंतर वारंवार येत असेलच.

येऊ दे काळ कसाही, मनी ठेवेन सदगुरु साई ।

निधरि सम्यक् साही, देई प्रेरणा सदगुरु साई ॥

बाबांनी शंका निरसन केली

~~~~~

३५७

—श्री. दिलीप शंकरराव लांडे

मु. पो. तळाळा,

ता. मंगळूरुनाथ जि. अकोला.

○ आमच्या वडीलांची शेगावच्या गजानन महाराजांवर खुपच श्रद्धा. गजानन महाराजांशिवाय इतर संतांचा विचारसुद्धा त्यांच्या मनात येत नसे. सन १९६९ साली सावरा (मंचनपुर) हथा गावी वडील नोकरीला असताना तेथील दवाखान्यात म्हणून डॉ. डाहाके नावाचे गृहस्थ बदलून आले. ते साईभक्त होते. त्यांची साईबाबांवर खुपच श्रद्धा दरवर्षी शिर्डीची वारी करणे, साईग्रंथाचे पारायण इत्यादी धार्मिक विधी त्यांच्याकडे होत असत. वडीलांचा व त्यांचा परीचय झाल्यानंतर त्यांनी साईबाबांविषयी बरीच माहिती सांगितली. शिवाय साईस्तोत्राच्या एक दोन प्रती सु ढावाच्यासाठी दिल्या. व एखाच्यावेळी शिर्डीस जरूर या असा सल्लासुद्धा दिला. परंतु वडीलांची श्रद्धा काही बसेना.

अशातच एक दिवस वडील शेगावला गजानन महाराजांच्या दर्शनाला गेले असता त्यांचा शेगावला मुक्काम झाला. रात्री झोपले असताना त्यांना रात्री स्वप्नात एक दिव्य दिगंबर पुरुष दिसला ती तेजोमय व्यक्ती म्हणजे गजानन महाराज होते. वडीलांना ते म्हणाले, “अरे शंकर उठ, आज तू स्तोत्र वाचले नाहीस तुझ्या थैलीत असलेले साईबाबांचे स्तोत्र वाच आण रोजच वाचत जा, शिर्डीला माझ्या भेटीसाठी ये” इतके बोलून ते अदृश्य झाले. वडीलांना स्वप्नाचे खुपच आश्चर्य वाटले. त्यांना आपल्या थैलीत स्तोत्र आहे. याची कल्पनाही नव्हती. सकाळी उठून त्यांनी साई स्तोत्राचे वाचन केले व लगेच शिर्डीला जाण्याची तयारी केली.

शिर्डीला गेल्यानंतर बाबांच्या समाधीचे दर्शन घेतले त्या दिवशी शिर्डीत मुक्काम झाला. त्या दिवशी रात्री स्वप्नात एक दिव्य पुरुष आला पांढरी कफनी डोक्याला पांढरेच फडके, पांढरी शुभ दाढी असा त्याचा वेश होता. ते साईबाबा होते. ते वडीलांना म्हणाले, “अरे शंकर उठ तू आज गजाननाचे स्तोत्र वाचले नाहीस वाच उद्या जरूर वाच व रोजच वाचत जा. गजानन माझा भाऊ आहे. अरे, तो आणि मी एकच” इतके बोलून ती दिव्य मूर्ती अदृश्य झाली.

खरोखरच बाबांनी स्वप्नात येऊन वडीलांची शंका दूर केली, व दाखवून दिले की आम्ही सारे संत एकच आहोत. जरी शरीर वेगळे असले तरी आत्मा एकच आहे. त्या दिवशीपासून आमच्या देव्हान्यात गजानन महाराज व साईबाबा यांची वडीलांनी आणलेली तसबीर अद्यापही आहे, व आम्ही दोन्ही संतांची उपासना करतो.

साईबाबांच्या व गजाननाच्या आशिवर्दि सगळे सुरक्षीत चालू आहे.
त्या महान संत द्वयांच्या चरणी कोटी कोटी प्रणाम.

उदीचा महिमा

—सौ. प्राजक्ता अरर्विद गवंडी
पलुस्कर वाडी, चायना बाग,
वाकोला मसजिद, सांताकूळ (पूर्व)
मुंबई, नं. ४०० ०५५.

० शिरडीच्या श्री साईबाबांच्या उदीचे महात्म्य कोणाला पटले नाही? मला तर याचा अनुभव प्रत्येक प्रसंगी आलेला आहे.

माझा छोटा मुलगा प्रतीक, हॉस्पिटलमध्ये जन्मल्याच्या सहाव्या दिवशी काविठीच्या संशयावरून डॉक्टरने त्याच्या डाव्या पायाच्या जांघेतील रक्त काढून घेतले. रक्त काढून घेतल्यावर त्यांनी मला त्याच्या पायाला शेकवणे किंवा चोळणे याची कल्पना दिली नाही. त्या सुईच्या भीतीमुळे माझा मुलगा पाय हलवेनासा झाला. परंतु ही गोष्ट घरी आल्यानंतर पंधरा दिवसांनी आमच्या लंकात आली. जेव्हा त्याचा तो पाय मालिश करताना सुजून काळानिळा पडला तेव्हा ते पहाताक्षणीच आमच्या तोंडचे पाणी पळाले. २-३ डॉक्टरांना दाखविले. त्यांनी ताबडतोब औषधे चालू केली. पण त्याच्या पायात काही फरक दिसून येईना. म्हणून मी बाबांनाच साकडे घालून म्हटले की, “माझा मुलगा ८ दिवसात पाय हलविण्यास लागू दे मी साईलेत माझा लेख प्रसिद्ध करीन” असे म्हणून त्याला बाबांची छदी पाजून पायाला पण सतत ती लावत राहिले. झाले, ८ दिवसात तो चांगलाच पाय हलवू लागला व आता तर तो साफ बरा झाला आहे.

आताही मी जेव्हां जेव्हा संकटात सापडते तेव्हा तेव्हा श्री साईबाबा उदीच्या रूपात माझ्या मनाला दिलासा देऊन जातात.

॥श्री सद्गुरु प्रसाद॥

श्री. स. व्यं. कुलकर्णी एम्. ए.
रिटा. डे. कलेक्टर,
२४६५ 'ए' वॉर्ड, वर्षणतीर्थ वेस,
कोल्हापुर ४१६ ००२.

० श्री सच्चिदानन्द सद्गुरु साईनाथांच्या कृपेची व भक्तांवर होणाऱ्या अनपेक्षित प्रसादाची कैक उदाहरणे आपण पाहतो, ऐकतो व श्री साईलीलेतून वाचतो. असाच श्रींचा प्रसाद मी नुकताच अनुभवला तो असा -

माझी पत्ती गेले वर्षभर दम्याचे विकाराने आजारी आहे. तशी ती गेली १२-१४ वर्षे आजारीच आहे. त्यात ३-४ वेळेला दवाखानेही ज्ञाले. पण गेल्या २०-१-८१ पासून जी आजारी ज्ञाली ती सुधारली नाही, तर उलट विघडतच चालली. कोल्हापुरातील डॉक्टर्स व औषधोपचार ज्ञाले. सर्वानुमते दवाखान्यात ठेवावे असे ठरले. भवति न भवति होउन ९-१०-१९८२ रोजी सकाळी ११ थोरल्या मुलास फोन करून कळविले. आम्ही सोमवारी जावे अशा विचारात होतो. परंतु मुलाने रविवारीच सांगलीस चला असा आग्रह धरला व तो व नंबर २ चा असे दोन्ही मुलगे रविवारी सकाळीच कोल्हापुरला सांगलीहून आले. दुपारी ३ वाजता निघण्याचे ठरखून त्या प्रमाणे टेंकसी सांगितली व इतर सर्व व्यवस्था केली. दुपारी अडीच (२-३०) वाजेपयंत सर्व सामानसुमान आवरून ज्ञाले. आता च्या ध्यावयाचा व टेंकसी आली की निघायचे, तेवढ्यात आमच्या शेजारील मुलगा आपला ट्रक घेऊन मुंबईस गेला होता तो परत येताना शिरडी-हून आला. आत्या आल्याच त्याने आपण शिरडीहून उदी-प्रसाद घेऊन आल्याचे सांगितले व लगेचच प्रसाद व उदी (श्री बाबांनी पाठविलेली) आणून दिली आम्ही प्रसाद घेत असतानाच टेंकसी आली. प्रसाद घेऊन आम्ही लगेच निघालो.

श्री बाबा ह्यात असतांना श्रींनी परमसाईभक्त श्री. नानासाहेब चांदोरकर यांची मुलगी अडली. असतांना श्री रामगीरबुवा यांचे वरोबर उदी पाठवून तिला संकटमुक्त केले होते. हाही चमत्कार म्हणा, लीला म्हणा अगर श्री बाबांची आमचेवरील कृपा म्हणा, तशीच नव्हे काय? आज दोन महिने मिरजेच्या दवा-

खान्यात राहून मरणाच्या दाढेतून वरे होऊन चार दिवसात घरी निघालो ही श्रीचंचीच कृपा नव्हे काय? असेच चमत्कार हरवडी दाखवून श्री सद्गुरु साई नाथ क्षणोक्षणी रक्षण करीत आहेत. त्यांचे वचनव आहे –

“तुमचा मी भार वाहीन सर्वथा
नव्हे हे अन्यथा वचन माझे”

आणि म्हणून –

“शिशु मातेच्या कडेवर असल्या निर्भयसहजची”

श्री साईनाथ आपले भक्तावर पोटच्या मुलाप्रमाणे प्रेम करतोत त्यामुळे मागणे काही रहातच नाही, तथापि श्री चरणी एवढीच एक प्रार्थना की, त्यांनी आम्हांस त्यांच्या चरणाची भक्ती अखंडपणे जन्मोजन्मी द्यावी.

० श्री सद्गुरु सचिवदानंद साईनाथांच्या अलौकिक कृपा प्रसादाचा आमचा आणखीन एक अनुभव असा.

माझ्या मुळीचे लग्न श्री बाबांचे आज्ञेनेच झाले. लग्न श्री बाबांचे घरचेच असलेने निमंत्रणाचा प्रश्नव नाही. पण निवेदन सादर करण्यासाठी लग्नापूर्वी शिरडीस गेलो. तेथील सर्व कार्यक्रम आटोपूर्न परत निवणेपूर्वी द्वारकामाईत श्रीचे दर्शन घेऊन श्री बाबांचे बाजूला उदीचा खांब आहे. तेथे हात जोडून प्रार्थना, मनातल्या मनात करीत, डोळे मिटून उभा होतो. त्यावेळी कोणीतरी ‘प्रसाद घ्या’ असे म्हणत होते. मी एकाग्र चित्ताने व मिटलेल्या नेत्रांनी श्रींचे समोर घ्यान करीत स्तब्ध उभा होतो. मनोमन मी ही श्रींच्याकडे प्रसादासाठी प्रार्थना करीत होतो. मी तसाच मागे वळलो तर माझी पत्ती व मुलगी खाली उभ्या होत्या. त्याही प्रसाद घ्या, प्रसाद घ्या, म्हणू लागल्या. मी गोंधळलो. कोणास म्हणतात ते समजेना. तेवढ्यात मागून एका गृहस्थानी “हा प्रसाद घ्या” म्हणून सांगितले. मी श्रींच्या पुढे पसरलेली ओंजळ तशीच होती त्यात त्या गृहस्थानी ओंजळभर जिलेबी घातली. मी श्रींचा प्रसाद मागत असताना श्रींनी अशाप्रकारे प्रत्यक्ष प्रसाद माझ्या ओंजळीत घातला.

श्री ‘साईसच्चरितकार’ श्री दाभोलकर यांचेवर श्रींनी प्रसाद केला त्यावेळी त्यांचेही हातात ओंजळभर खडीसाखर घातली. त्या घटनेची मला आठवण झाली.

म्हणजे मी माझी त्यांचेशी तुलना करतो असां याचा अर्थ नाही. परंतु ही घटना त्या घटनेशी सदृश आहे असे वाटते तेवढेच

“तुमचा मी भार वाहीन सर्वथा
नव्हे हे अन्यथा वचन माझे”

या श्री बाबांचे वचनाचा प्रत्यय साईदासांना पदोपदी येत असतो. ही कृपा अशीच अखंड रहावी ही श्री चरणी प्रार्थना.

नातवाची मोशनसबद

-सौ. पद्मावती वेद्य
७-वी जीवनआशा,
६० ए पेडर रोड,
मुंबई ४०० ००६.

० आमचे घरी श्री. पू. साईबाबांची पूजाओर्चा चालू असते. मी दरगुरुवारी माळ घालते. पू. साईबाबांची कृपा आमच्यावर आहे. पू. बाबांचे सांगण आहे “जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव” याची प्रचिती नेहमी येतेच. पण ह्यावेळी अगदी लौकरच बाबांनी आमच्यावर दया केली.

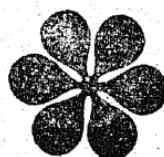
त्याचं अस झालं. माझा नातू ३ वर्षांचा आहे, त्याच नाव राजीव. राजीव जेले १५-२० दिवस आजारी होता त्याला काही खाल्ल की लगेच खूप मोशन होत. काही म्हणून काही पचत नव्हते. सारख म्हणायचा पोट दुखतय काही खायचा नाही. तसेच घातल की लगेच मोशन व्हायची. डॉक्टर २-३ झाले. होमिओपेथिक डॉक्टर झाले. कशा कशाने गुण नाही. डॉक्टर म्हणाले त्याची आतडी सैल होऊन एरिटेशन होतय. २-३ दिवस औषध दिले. बर नाहीच वाटलं. मग डॉक्टर म्हणाले औषध आता देवू नकाच. तसाच बरा होईल. पण कसलं, सारख मोशन होतच होत. सगळे उपाय थकले.

आता पू. बाबांशिवाय कुणी नाहीं. आमच्या घरी पू. बाबांचा मोठा फोटो आहे. त्या फोटो पुढे उभी राहिले व बाबांची प्रार्थना केली. बाबा हच्चा मुलाला बर करायला आता तुम्हीच डॉक्टर आहात याची मोशन थांबवा. सारखं म्हणतो “आजी पोट दुखतय तुमच्या फोटोला तो नमस्कार करतो व म्हणतो, साईबाबा मुखी ठेवा” हे सारं बघून माझ्या पोटात तुटतय. एवढासा मुलगा आणि इतक्या खेळा मोशन झाली तर त्याला ताकद कशी राहिल? बाबा दयाळू होवून हच्चा मुलाला बरा करा. तुम्हालाच दया येवू दे. तुमचाच तो प्रसाद आहे. तुम्हीच त्याला संभाळा. उद्यापासून मोशन थांवू दे हा अनुभव मी “साईलीला” मासिकात पाठविन. बाबा दयाळू होवून कृपा करा. अत्यंत भक्तीन प्रार्थना केली.

आमचा भरवसा पू. बाबांचेवर आहे. प्रार्थना केली आणि काय चमत्कार! खरच दुसरे दिवशी मोशन बंद झाली. नेहमी सारखा मुलगा खेळू लागला. खावू लागला. आता ३-४ दिवस झाले. एकदाच मोशन होते. तब्येत उतम झाली. ज्यादा मोशन बंद झाली. आता तो संपूर्ण बरा झालाय.

भक्तीने पू. बाबांना हाक मारली, की ते पाठीशी उभे रहातातच. बाबांना मात्र किती त्रास होत असेल. पण आम्ही मानव तरी काय करणार? उपाय थकले की श्री बाबांना साकड घालावं लागतच, आणि ते त्यातून पार करतातच. अशीच त्यांची कृपा रहावी हेच चरणी मागण आहे.

साई महाराज कृपासागर । साक्षात् ईश्वरी अवतार
पूर्ण ब्रह्म महान योगेश्वर । साष्टांग नमस्कार तयासी

श्रीसाईसच्चरित्र कोरडे ठणठणीत राहिल

-श्री. माधव गजानन गोरे

विनायक बाग, बालाजी मंदीर मार्ग,

कुर्ला (पश्चिम), मंवई ४०० ०७०.

मेरे १९८३ मध्ये मला पहाटे एक स्वप्न पड़ले ते असे -

“मी शिरडीस गेलो आहे. प्रथम गुरुस्थान समोर आलो, तेथे माझी सुटकेस खाली जमिनीवर ठेवली व गुरुस्थानचे दर्शन घेतले. नंतर सुटकेस वरोवर न घेताच मी इतरं सर्व दर्शनाला निघालो, जरावेळाने येऊन पहातो तो गुरुस्थान-समोर समुद्राचे भरपूर पाणी आले आहे व त्यात लहान मुळे डुबत होती. मला वाटले की कोणीतरी मुलगा माझी बँग पळविणार. म्हणून मी आत पाण्यात जाऊ लागलो तेव्हा गुरुस्थानचा सेवक म्हणाला, ओहोटी, आली की मग तेथे जा. थोड्यावेळाने ओहोटी आली व मी आतमध्ये गेलो. पहातो तर माझी सुटकेस वाढूमध्ये पूर्ण रुतली होती, व फक्त तिचे हैंडल वर होते. मी हैंडल वरून सुटकेस वाहेर काढली व उघडली तर आश्चर्य वरच छोटेसे पुस्तक अष्टोत्र शतनामावली होते, व त्याच्याखाली सच्चरित्र होते. सुटकेसमध्ये पाणी गेल्याने अष्टोत्रशत-नामावली इतके भिजले होते की मी ते अक्षरण: हातानी पिळके, व त्यातील पाणी काढले. व त्याच्याखालील साईसच्चरित्र अगदी कोरडे उणउणीत होते. सच्चरित्र तर पूर्ण कोरडे होतेच परंतु ज्या रेशमी वस्त्रात बांधले होते तेही पूर्ण कोरडे होते व सच्चरित्राखाली माझे कपडे होते ते पूर्ण ओळे होते. हचामध्ये बाबांना काय सूचीत करायचे आहे ते बाबच जाणोत.

साईराय माझे बाप—माय

-सौ. नीलन दिपक देशपांडे

११३९ 'ई' माईक्रो एक्सटेंशन

कोलहापुर.

“नित्य मी जीवंत, जाणा हेची सत्य

नित्य छ्या प्रचीत अनुभवे॥"

या श्री बाबांच्या उक्तीनुसार श्री साईनाथांच्या लीलेचे अनेक अनुभव दैनंदिन जीवनात पदोपदी येतच असतात त्यातील एक अनुभव मी येथे देत आहे.

श्री साईनाथांच्या कृपेनेच माझे लग्न झाले. सासरी जाताना मी श्री बावांचा छोटासा फोटो बरोबर नेला होता. घरी सौ. सासुवाईना विचारून तो फोटो पूजेस ठेवला. त्यांनी हरकत तर काही घेतली नाहीच. उलट त्याही त्या फोटोची पूजा करू लागल्या, व त्यांनाही हळू हळू त्याची प्रचीति वारंवार येऊ लागली. पूढे दोन वर्षांनंतर माझे आईवडील एकदा नरसोबा वाडीस गेले होते. तेथून त्यांनी श्री गणपतीची व श्री साईबाबांची अशा दोन मूर्ती आणल्या. त्यातील तुला जी हवी असेल ती तू घेऊन जा असे सांगितले. 'बरं बरं म्हणत त्याकडे थोडे दुर्लक्षच झाले. शेवटी एक दिवस सौ. आईने 'आजच्या आज कोणती तरी एक मूर्ती ने म्हणजे दुसरी आम्हांला लावता येईल' म्हणून बजावले. तेहांमी श्री बाबांची मूर्ती घेऊन आले. घरी आणून ती सौ. सासुवाईना दाखवली. थोड्या दिवसांनी बाहेरच्या बैठकीच्या खोलीत भितीवर ती लावली. आणि आश्चर्य म्हणजे त्याच रात्री सौ. सासुवाईना स्वप्न पडले ते म्हणजे श्री साईनाथ नाथपंथी शिष्यसमुदायासह आमच्या बाहेरच्या खोलीत म्हणजे जिथे ती मूर्ती लावली होती त्याच खोलीत आले त्यांनी सासुवाईंकडे बोट दाखवून त्या नाथपंथीयांना सांगितले की "आपण इथे मुलगी दिली ना, तिच्या या सासुवाई बरं का!" आणि त्या सर्वांना (नाथपंथीयांना). वाकून नमस्कार कर असे सौ. सासुवाईना सांगितले. सासुवाईंनी नमस्कार केल्यावर ते सर्वजण त्याच खोलीत पाट मांडून बसले व त्यांनी काहीतरी मंत्रोच्चार करण्यास सुरुवात केली. इतक्यात त्यांना जाग आली.

वास्तविक इथे प्रत्यक्ष दर्शन श्री नाथांनी दिले ते सासुवाईना, मला नाहीच. पण त्यांनी आपल्या तोंडून मला आपली मुलगी, आपण दिलली मुलगी म्हटले यापेक्षा जास्त त्यांच्याकडे काय मागायचे? आईवडिलांकडे कोणती गोष्ट कधी मागाची लागते कां? अपत्याची तहान-भूक हित, आईवडिलांशिवाय कळकळीने कोण पाहिल? आणि एकदा साईनाथांनीच मला आपली मुलगी म्हटल्यानंतर मग माझी काळजी मी कशाला करू? या पामराची काळजी वाहण्यास श्री साई समर्थ उभे आहेत आणि खरोखरच संकटात हात द्यायला ते माझ्या संविध सदा सर्वकाळ जागरूक असतात व याचेही प्रत्यंतर मला वारंवार येत असते. किती म्हणून सांगू? त्यांनीच सांगितले आहे की,

तुमचा मी भार वाहीन सर्वथा
नव्हे हे अन्यथा वचन माझे ॥”

ही तर श्रींची कृपा

361

*****

श्री. सूयकांत मा. गर्जे
जे (मेस) माउंट आबू
३०७५०१ (राजस्थान)

० गुरुवारचा दिवस. शिवाजी नगर, पुणे येथील श्री साईबाबा मंदिरात दिवसभर भक्तांची रीघ लागली होती. सायंकाळी आरतीच्या समयाला तर मंदीराचे सभागृह स्त्री-पुरुष भक्तांनी फुलून गेले होते. श्री बाबांची प्रसन्न हसरी मूर्ति पाहून मनात आनंदाच्या लहरी उसळत होत्या. उद्बत्ती आणि धूपाचा संमिश्र सुरंध, सर्वत्र दरवळत होता. मांगल्याने मंदिराचा परिसर भरून गेला होता. घंटी वाजली. पेटीने स्वर धरला आणि तालबढ, एका सुरात, एका लयीत श्री बाबांची आरती सुरू झाली. प्रत्येकजण देहभान विसरून श्री बाबांच्या चरणी नत-मस्तक झाला. आरती झाली. प्रसाद वाटला गेला. भक्तगण एका हातात माझे एक स्नेही श्री. देसाई यांची व माझी नजरानजर झाली. खूप दिवसानंतर आज त्यांची भेट झाली, आणि तीसुद्धा श्री बाबांच्या मंदिरात. स्वाभाविक आनंद द्विगुणित झाला. गर्पा झाल्या.

श्री. देसाई यांच्या हातात एक कागदाचे भेंडोळे पाहून मी सहज त्यांना विचारले-

“हे कसले कागद आहेत हातात?”

“ओनरशिप फ्लॅटचा महाराष्ट्र हाउसिंग बोर्डचा फॉर्म आहे. मला नको आहे. तुला हवा असेल तर घे. दहा रुपये किमत आहे.” तो उत्तरला आणि पैसे देऊन मी तात्काळ फॉर्म घेतला.

फॉर्म देण्यासाठी एक-दोन दिवसांचीच मुदत शिल्लक होती म्हणून द्वरित फॉर्म भरून बोर्डच्या ऑफिसात जाऊन फॉर्म देऊन आलो.

असाच एक गुरुवारचा दिवस. संध्याकाळीची वेळ. श्री बाबांच्या आरतीसाठी मंदिरात गेलो होतो. आरती झाली. मंदिराचे पुजारी श्री. राम बेलसरे यांना बाजूला घेऊन मी माझे मनोगत सांगितले

“गुरुजी, महाराष्ट्र हाऊसिंग बोर्डतर्फे फ्लॅट मिळावा म्हणून मी एक फॉर्म भरून दिला आहे. त्यासाठी हजारो लोकांकडून अर्ज आलेले आहेत. तेव्हां यात आपला नंबर लागेल का! श्री बाबांचा कौल घेता कां?”

“हो, विचारू की बाबांना” गुरुजी पटकन उत्तरलें आणि श्री बाबांच्या मूर्ती ममोर येऊन बाढ्याची हात जोडून उभे राहिलो. गुरुजींनी श्री बाबांची मनोमन प्रार्थना केली. एक झेंडूचे फूल घेतले. श्री बाबांच्या गळधात हारांचा खच पडला होता. तसेच मागे भितीवर श्री बाबांच्या फोटोच्या दोन्ही बाजूला अनेक हार लटकून ठेवले होते. गुरुजींनी झेंडूचे ते फूल श्री बाबांच्या मूर्तीच्या डाव्या बाजूला मानेजवळ हारांमध्ये खोचून ठेवले. अगदी अलगतपणे गुरुजींनी अगोदरच सांगून ठेवले होते. की, फूल किंचित् तसे विकसित होते व खाली पडते. श्री बाबांच्या मूर्तीच्या उजव्या बाजूस पडले तर मनोवांछित सफल होणार. डाव्या बाजूला पडले तर मनातील इच्छा पूर्ण होणार नाहीं. आणि फूल कुठल्याही बाजूला पडलेच नाही तर श्री बाबा कुठलाही निर्णय देत नाहीत, असा याचा अर्थ होतो.

मी श्री बाबांच्याकडे एकटक पहात होतो. आशाळभूतपणे मनातून प्रार्थना चालू होती. श्री बाबांची आराधना करीत होतो. त्यांच्या निर्णयाची वाट पहात होतो इतक्यात गुरुजी म्हणाले – ‘तुमचे काम नक्की होणार. तुम्हांला बोर्डत जागा मिळणार फूल उजव्या बाजूला पडले.’

“पण गुरुजी फूल पडलेले मला दिसलेच नाहीं!” असे मी म्हणालो मात्र आणि काय आश्चर्य! श्री बाबांच्या फोटो जवळचा, उजव्या बाजू कडील एक सवंध हारच खाली पडलो! जणू श्री बाबांना म्हणायचे होते, “तुला फूल दिसले नाही तर मग हार पहा.”

महाराष्ट्र हाऊसिंग बोर्डाचा “लकी ड्रॉ” ज्ञाला आणि माझा त्यात नंबर लागला. फ्लॅट पण मिळाला. ही सर्व श्री बाबांची कृपा. पुढील निर्णयाची चाहूल श्री बाबांनी अगोदरच करून दिली. श्री बाबा आंतरज्ञानी आहेत. सर्व विश्वाची सूत्रे त्यांच्या हातात आहेत. ते विश्वनाथ आहेत असा विश्वास ज्या भक्ताचा मनात दृढ आहे तो खरा भाग्यवान!

बाबा भक्ताला संकटाची वचना अगोदर देतात संकटातून मुक्त करतात.

—श्री. डी. बी. पोतनीस
२६।७ एच. बी. पिंपरी

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून
तरी मी धावेन भक्तांसाठी

० श्री साई सद्भक्त गुरु वंधूना व भगिनींना श्री बाबांचे वचनाप्रमाणे अनुभव
येत आहेत.

मला बाबांनी संकटातून कसे मुक्त केले ते मी वाचकांना सांगणार आहे.

“ १२ ऑगस्ट १९८२ रोजी संध्याकाळी सात वाजता आमचे घरासमोरील
मोकळ्या जागेत मी लघुशंकेस गेलो. दोन सेकंदातच मला समोरून एक मोठा
साप माझ्या रोखाने येताना मी पाहिला. तसेच माझे कानावर “मागे फिर
मागे फिर” असा मोठ्याने आवाज आला. मी धापा टाकीतच घरापर्यंत आलो व
भीतीमुळे दारातच वेशुद्ध पडलो. माझी पत्ती, मुळे घाबरून गेली. आजूबाजूस
राहणारे लोक जमा झाले व डॉक्टर टांकसाळे, डॉक्टर चोभे यांची ट्रीटमेंट
चालू केली. डॉक्टरांचे सल्ल्यानुसार मला पुणे येथील के.ई.एम. हॉस्पिटल-
मध्ये नेले होते. अँमव्यूलंस मधून नेतांना थड हवेमुळे मी के.ई.एम. हॉस्पीटल
मध्ये थोड्याच वेळात सावध झालो. मला काहीच झालेले नव्हते फक्त भीतीने
माझी शुद्ध हरपली होती.

श्री साईबाबांनी मागे फिर असा हुकूम जर केला नसता तर माझेवर
कोणते संकट ओढावले असते हे सांगणे नकोच!

अक्षय तृतीयेला बाबा माझ्याकडे आले

—लोलार्इ शं. गोलतकर

(ताईचे साईबाबा)

अभंग विलिंग, परेल विलेज, बुवई

सद्गुरु वाचोनि सापडे ना सोय ।

धरावे ते पाय आधि त्याचे ॥

० हच्या अभंगाप्रमाणे मी माझ्या साईबाबांना माझे गुरु मानले. १९८० साली अक्षततृतीयेच्या शुभ मुहूर्तावर हच्या घटनेला आज १५ मे रविवारी अक्षय तृतीयेला ३ वर्षे संपून चौथै वर्ष लागलं.... म्हणून मी माझ्या गुरु भाऊलीला जेवायचं आमंत्रण केलं.... बाबा, उच्या अक्षय तृतीया मी केळाच्या श्रीखंड करणार आहे तुमच्यासाठी. तुम्ही जेवायला या मी वाट पहाते. गुरु म्हटले की, आपल्या गुरुसाठी काहीतरी आवडती वस्तु सोडायची असते. ती वस्तु वेलची केळी सोडली.... माझी खात्री होतीच बाबा कुणाच्या तरी स्पाने माझ्याकडे जेवायला येतील.... परंतु बाबांचे येण वेगळच होतं. ध्यानी मनी नसतांना ११-३० वाजता बाबा कोटी फेरेमच्या स्पाने आले. मी अगदी आश्चर्य चकित झाले. शिरडीत द्वारकामाईत वाघाजवळ दगडावर वसलेली बाबांची फोटोफरेम आहे ना अगदी तशीच. परंतु तिच्यापेक्षा मोठी. एका साईभक्तान मला आणून दिली. हच्यांच माझ्या बाबांनी फार मोठ काम केलं म्हणून.... त्यांना प्रेम वाटल. त्यांच्या बरोबर ७-८ माणसे होती. कारण बाबाचं केवढे मोठे गाडीने आले. माझ्या आनंदाला पारावारच उरला नाही. माझी गुरु भाऊली आली. अगदी कायमचीच. मलाच नाही पण आपल्या असंख्य साई भक्तांना दर्शन देण्यासाठी. साक्षात् शिव शंभो. शिव शक्ती भोलेनाथ.... त्यांच्या म्हणण्याप्रमाणे. मी माझ्या भक्तांच्या अंकीला। आहे उभा पाशिच ठाकला। प्रेमाचा मी सदा भुकेला : हाक हाकेला देतसे ।

त्याप्रमाणे माझी गुरु भाऊली माझ्याकडे आली. माझ्या नजरे समोर्ल न हलण्यासाठी, अणिं म्हणूनच....

सद्गुरुवाचोनि सापडे ना सोय ।

धरावे ते पाय आधि त्याचे

त्या सद्गुरु भाऊलीला माझ्या असंख्य साईभक्तांसह कोटी कोटी प्रमाण...

X X X

भारत जिंकणार हे बाबांनीच सांगितले ३६.

—श्री. रमेश डी. चव्हाण
साईनिकेतन, गुजरातेन कांतेर
मु., पो., ता. नवापूर, जि. धुळे
नवापूर पिन ४२५४१८

० श्री साईनाथांचा अवतार मानवजातीच्या कल्याणासाठी झालेला होता. ते नेहमी म्हणत असत की, तुम्ही माझ्यावर आपला भार सोपवा मी तो सहन करीन! तुमच्यासाठी तो भार मी उचलीन! सान्या जीवनभर त्यांनी दुसऱ्यांची दुःखे नाहीशी करून त्यांना सुखी करण्याचा अहंश प्रयत्न केला; व जगाचा निरोप घेण्याची वेळ समीप आली तेव्हांही त्यांनी सर्वांना अभिवचन रूपक सांगितले की, माझा देह पंचत्वात विलीन झाला तरी दुःख शोक करु नका, निराश होऊ नका. माझी समाधी तुमच्या प्रार्थनेला पावेल! केवढा हा दिलासा आणि तसाच अनुभव आजकाल भक्तांना येत आहे.

श्री साईनाथांची वाणी म्हणजे देववाणी असेच अनुभव भक्तांना येत असतात. आपण आपल्या घरी साईवाबांच्या मुर्तीसमोर अगर छवीसमोर अथवा त्यांचे नाव घेऊन चिठ्ठी टाकली तर त्याप्रमाणे घडते याचे उदाहरण म्हणजे लंडन येथे चाललेल्या दि. २५ जून १९८३ रोजी लॉर्डस मैदानावर झालेल्या भारत विरुद्ध वेस्टइंडीज यामधील प्रुडेन्शियल विश्वकप सामन्याच्या निर्णय निमित्तांचा अनुभव.

याआधी भारतने जिम्बावे, ऑस्ट्रेलिया, इंग्लंड' वेस्टइंडीज संघाना पराभूत केले होते. आस्ट्रेलियाला पराभूत करून सेमीफायनलमध्ये इंग्लंडी गाठ पडली आणि इंग्लंडला सुद्धा सेमीफायनलमध्ये पराभूत करून भारताने फायनल राऊंडमध्ये प्रवेश केला. इथपर्यंत भारताची चढती कमान असल्याने 'एक धक्का और दो' अशीच भारतीय नागरीकांची अपेक्षा होती आणि म्हणूनच सान्यांचे लक्ष फायनलकडे लागलेले. मलाही सारखे वाटायचे हा सामना भारत जिकल्यास भारताची मान उंचावली जाईल.

सामना सुरु होण्यापूर्वी मी माझे आराध्यदैवत साईवाबांना मनोभावे प्रार्थना केली व मुर्तीपुढे 'भारत जिकेल' भारत हरेल 'या मजकूराच्या दोन चिठ्ठ्यां टाकल्या व एक चिठ्ठी उचलली. ने मकी भारत जिकेल अशी चिठ्ठी निघाली मनाला आनंद झाला. चिठ्ठी जिकल्याची निघाल्यावर घरातील

सर्वाना सांगितले. आज फायनलमध्ये भारत जिकेल असा बाबांचा कौल असून कोठल्याही परिस्थितीत भारत जिकणार अशी माझी श्रद्धा आहे.

वेस्टइंडीजने टॉस जिंकून भारताला फलंदाजी दिली. सलामीच्या जोडीतील गावस्करचा दली वेऊन वेस्टइंडीजच्या गोलंदाजानी भारताला पहिला धक्का दिला. त्यानंतर श्रीकांतने चौफेर फटकेबाजी करून ३८ धावा केल्या, अमरनाथ, यशपाल, श्रीकांत असे मोहरे कोसळले. संदीप पाटील, कपिलदेवने थोडाफार डाव सावरला. परंतु वेस्टइंडीजपुढे भारताचा फारसा निभाव लागला नाही व भारताच्या सर्वबाद १८३ धावा झाल्या. तेव्हा भारताचा पराभव निश्चितच मानला जाऊ लागला. माझी मुळे मनोज व विपीन, भावाची मुळे राजू व मुनील तसेच भाऊ मनोहर चव्हाण मला म्हणाले, “साईबाबांपुढे निघालेली चिठ्ठी खोटी ठरणार.” तेव्हा मी म्हणालो, “भारताचे गोलंदाज कमाल करून वेस्ट इंडीजला कमी वावात गुंडाळण्याची कामगिरी करतील.” परंतु तरीसुद्धा मला सांशक होते. मी बाबांना म्हटले, “भारत जिकला तर अनुभव प्रसिद्ध करीन.

वेस्टइंडीजने १८४ धावा करण्याचे आव्हान स्विकारून फलंदाजी सुरु केली. भारताच्या कपिलदेवने गोलंदाजीची सुरवात करून पहिलेच निर्धारिष्ठ काले. त्यानंतर चौथ्या षटकात वेस्टइंडीजच्या भरंवशाचा फलंदाज ग्रिनीज यास संधुने पायचित केले, त्यामुळे वेस्टइंडिजवर संकटच कोसळले. येथून वेस्टइंडीजचा चमू दबावाखाली खेळू लागला. नंतर रिचर्डने डाव सावरण्याचा अयशस्वी प्रयत्न केला. एका मागून एक फलंदाज बाद होऊ लागले. सर्वबाद १४० धावा झाल्या आणि जगाचे लक्ष लागून असलेला प्रुडेंशियल कप भारताने जिकला.

क्रिकेट हा खेळ नशिवाचा असला तरी खेळाढूंच्या प्रयत्नानेच तो जिकता येतो. हा सामना भारतीय खेळांडूनी कौशल्याने प्रयत्नांनी जिकला असला तरी श्री साईबाबांपुढे मी टाकलेली चिठ्ठी जिकेल अशी निघून त्याप्रमाणेच घडल्या न्यून मला स्वतःला आनंद झाला. साईबाबेने शद्द खरा ठरला म्हणून साईबाबांविषयी सुरुवातीस लिहिल्याप्रमाणे अनुभव आल्याने साईबाबांना माझे प्रणाम!

शेवटी सर्वाना एकच सांगणे आहे—

“ जगात फक्त साई समर्थ

सान्या भक्तांचा घेतात बोज . . . . .

भक्ती शाबूत असेल तर

अनुभव सुद्धा मिळतील रोज!

दयेचा सागर

-कृ. सुषमा गोध

शासकीय वसाहत वांद्रे पूर्व-

० प्रथम माझ्या आराध्य देवतास कोटी कोटी प्रणाम.

आपण सारेच श्री साईबाबांचे भक्त आहात. आपल्या प्रत्येकाच्या आयुष्यात आपणास बाबांविषयी अनेक अनुभव आले असतील व यापुढेही ते येत राहतील. मी स्वतःला बाबांची छोटी भक्त समजते व त्याबद्दल मला अभिमानही वाटतो. माझ्या अल्पशा भक्तीने, बाबा “नित्य जिवंत” आहेत याचे अनेकवेळा अनुभव आले आहेत. बाबांना अंतकरणापासून हाक मारा त्याला प्रतिसाद निश्चितच मिळतोच. “शरण मज आला आणि वाया गेला दाखवा दाखवा ऐसा कोणी.”

बाबांनी त्याच्या “श्रद्धा” व “सबुरी” या दोनच शब्दात आपल्या भक्त-गणांना सर्वस्व दिले आहे. “श्रद्धा” व “सबुरीचा” हा अनमोल ठेवा आपण जपला तर आपल्याला आयुष्यात काहीच कमी पडणार नाहीं. कारण बाबा कुबेर आहेत, ब्रह्मदंतायक आहेत. बाबां विषयी बोलू लागले तर दिवस पुरणार नाहीत लिहू लागले तर कागद अपुरे पडतील.

आमच्या घरातील लहानापासून थोरापर्यंत सर्वच बाबांचे भक्त आहेत. कोणत्याही छोट्या-मोठ्या प्रसंगी आम्ही बाबांनांच हाक मारतो व त्या प्रसंगाला बाबा कोणत्याही रूपात धावून येवून, आलेल्या संकटाचे निवारण करतात, अशा या संकट विमोचकास “श्री गजानन” म्हटले तर ते वावगे होणार नाहीं. आमचे बाबा कोण नाहीत ते सर्वच आहेत. श्रीराम तेच, महाविष्णु तेच, गोपालकृष्ण तेच, गुरुदत्त तेच. भोलाशंकर तेच फार काय आई जगदंबा तेच.

हेच पहाना, माझ्या शाळेची सहल जानेवारी १९८२ मध्ये माथेरानला जाणार होती तत्पूर्वी माझी आई माझ्या काकांबरोबर शिर्डीला गेली होती. सहलीला जाण्याचा दिवस जवळ येत होता. माझ्या सर्व मैत्रीणीनी संहलीला जाण्याची नावे दिली होती. त्यानी मलाहि सहलीला येण्याचा खूपच आग्रह केला.

सहलीला जाण्याची माझी तीव्र इच्छा होती. पण मला सहलीला जाण्याची माझ्या घरून परवानगी मिळणे ही अशक्य कोटीतील गोष्ट होती. सहलीला जावयास मला मिळणार नाही याचे मला फार दुःख होत होते. त्यातून परवानगी मिळविण्याचा मी प्रयत्नही करून बघितला असता. परंतु लाड पुरविणारी आई घरी नव्हती. वडिलांजवळ परवानगी मागणे म्हणजे सूर्याकिडून शीतलतेची अपेक्षा करण्यासारखे होते. अशा चितातूर परिस्थितीत असतानाच आमच्या देव घरातील “श्रो साईबाबां” च्या फोटोकडे माझे चटकन् लक्ष गेले व माझ्या तोंडातून नकळत “बाबा” –असे शब्द बाहेर पडले. बाबा तुमच्याशिवाय आता माझी इच्छा कोण पुरविणार? जवळच उदीची डवी होती. त्या डवीतील थोडी उदी घे वून माझी आई शिर्डीहून लवकर घरी परत येण्यासाठी मी ती बाहेर फुकली. बाबांच्या फोटोसमोर उभे राहून उदी फुकण्याचा माझा कायंक्रम मी काही दिवस चालू ठेवडा. बाबांनी माझी हाक ऐकली व आई काकांसह लवकरच घरी परत आली. सहलीला जाण्याचा दिवस अगदी जवळ येवून ठेपला. परंतु परवानगी मिळण्याचे चिन्ह दिसत नव्हते. त्यामुळे मला जेवण, अभ्यास, झोप काही म्हणून काहीच सुचत नव्हते. मी अगदी निराश झाले. शेवटी मला रडूच कोसळले. माझे काका माझ्या शेजारीच बसले होते. त्यांनी माझ्या आईला हा काय प्रकार आहे म्हणून विचारले. आईने त्यांना

माझ्या सहलीविषयी सांगितले. काकांनी लगेच मला सहलीसाठी ३० रुपये दिले व मला सहलीला पाठविण्याविषयी माझ्या वडिलांकडे रद्दवदली करून, त्यांची परवानगी मिळविली. जादुची कांडी फिरत्याप्रमाणे अचानक सारे उठून आले. मला तर आश्चर्याचा धक्काच बसला. ही अशक्य गोष्ट केवळ बाबांच्या किमयमुळे शक्य झाली. मी सहलीला गेले. तेथे आम्ही मुलींनी खूप मजा केली व आम्ही आम्ही सर्व सुखरूप घरी परतलो.

बाबा तुम्ही माझ्या हाकेला सदैव धाव घेता. परंतु मी माझा तुम्हांला दिलेला शब्द मात्र पाळू शकले नाही. मी किती कृतञ्च आहे. मी तुम्हांला कबूल केले होते की, मला सहलीला जाण्यास मिळाले तर मी साईलीला मासिकात हा लेख देईन.

माझे बाबा दयेचा सागर आहेत. त्याविषयी माझा ताजा अनुभव मी असा सांगणार आहे.

मे महिन्यात आम्ही आमच्या काकांकडे गेलो होतो. तेथे मला अचानक पोटाचा व्रास सुरु झाला. पोटात असहच वेदना होवू लागल्या. पाण्याशि वाय तडफडण्या माशासारखी मी तडकडत होते. त्या गावातील तीन डॉक्टरांनी माझ्या रोगाचे निदान तीन प्रकारचे केले. कोणी म्हणाले कावीळ आहे. कोणी सांगितले अपेन्डिक्स आहे तर तिसऱ्या डॉक्टरचे मत पडले की हा स्टोन (खडा) असावा. त्यामुळे प्रत्येक डॉक्टरने त्यांच्या त्यांच्या निदानानुसार माझ्यावर औषधोपचार केले. पण मला अजिबात गुण आला नाही. डॉक्टरांचे औषधाबरोबरच मी बाबांची उदी पाण्यातून घेते होते व पोटालाहि चोळत होते व बाबांचे नाम स्मरण चालू ठेवले होते. गावी रहाण्यात उपयोग नाही. मुंबईला आल्याशिवाय योग्य उपचार होणार नाही म्हणून आम्ही सर्व आमच्या घरी (मुंबईला) परत आलो. तेव्हा मला दोन सत्पुरुषांची दर्शने घडली. त्यांना मी बाबांच्या रूपात पहात होते. त्या दोघानीही सांगितले की मला काही झाले नसून माझा एक्सरे जरी काढला तरी काहीच सापडणार नाही. परंतु मानवी प्रयत्न म्हणून मी जी. टी. हॉस्पिटलमध्ये गेले. हॉस्पिटलचे एकूण वातावरण बघून मला तर भितीच वाटली व मनोमन मी बाबांचा धावा केला व त्यांना सांगितले की जर या आजारातून ऑप्रेशनशिवाय मी लवकर बरी झाले तर फक्त फलाहार करून साई चरित्राच सप्ताह करीन.

हॉस्पिटलमध्ये गेल्यानंतर माझ्या ब्लड, यूरिनची तपासणी झाली. एक्सरेही काढण्यात आला व आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे सर्व काही नांमेल होते. तीन दिवसा नंतर लगेच मला मामुली औषधोपचाराने घरी पाठविण्यात आले. वांस्तविक डॉक्टरी औषधाचा माझ्या दुखण्यावर फारसा उपयोग झाला नाही. परंतु बाबांची संजीवनी उदी व त्यांचे नामस्मरण हाच माझ्या दुखण्यावरील रामबाण उपाय ठरला.

बाबा हे जगविख्यात सर्जन असताना डॉक्टरांच्या औषधाचा काय उपयोग? या जगप्रसिद्ध सर्जनचे सर्व रोगांवरील रामबाण औषध म्हणजे उदी. उदी घेतली की सर्व रोग हमखास वरे होतात. परंतु हे औषध घेताना श्रद्धेचे पथ्य पाठावे लागते असे आहेत माझे दयासागर बाबा. बाबा मी तुमच्याजवळ एकच दान मागते. “हेचि दान देगा देवा। तुझा विसर न व्हावा”.

“हेचि दान देगा देवा। तुझा विसर न व्हावा”.

मना सारखा निकाल लागला

A decorative horizontal border at the bottom of the page, featuring a repeating pattern of stylized scrollwork and small diamond shapes.

-शुभांगी हरिश्चंद्र चुरी
पुनित गंगा, डहाणुकर वाडी,
काँदिवली (वेलट) मुंबई.

ज्या सनी जैसा भाव

तथा तैसा अनुभव

हे वाक्य श्री साईबाबा यांच्याबाबतीत बोलले जाते याचा मला प्रत्यक्ष अनभव आला.

माझा इयत्ता १३ वीचा रिझल्ट १५ तारखेला लागला आणि एका विषयात मी नापास झाले. मला अतिशय वाईट वाटले कारण माझे एक वर्ष फुकट जाणार परंतु मला बाबांची आठवण झाली नि त्यांच्या समोर जावून मी करूणा भाकली.

तिथेच मला पेपर फेरतपासणीची सुबुद्धि सुचली नि मी लगेच फार्म व पैसे भरले. थोड्याच दिवसात मी पास ज्ञाल्याचा रिझल्ट मिळाला. त्याक्षणी मला इतका आनंद ज्ञाला अर्थात बाबांनीच बुद्धि दिली म्हणून मी पेपर फेरतपासणीचा अर्ज केला.

शेवटी बाबांकडे एकच मागणे आहे की मला तुमचा विसर कधीच पडू देवू
नका.

३६

श्रीबाबांच्या उदीचे चमत्कारिक अनुभव

—श्री. प्रभाकर आर. काठडरे
द्वारा एच. सी. सी. लि.
मेट्रो रेल्वे सेक्सन ४ वी,
चितपूर रोड,
कलकत्ता ७०० ०३७.

जया मनी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव ॥

० दोन वर्षांपूर्वी माझ्या एका मित्राच्या पायाच्या अंगठ्या जवळ इसब ज्ञाला होता. डॉक्टरी औषधे ज्ञाली. आयुर्वेदिक औषधेही ज्ञाली पण उपयोग ज्ञाला नाही. त्यातच त्याच्या तळपायाला बटणाच्या आकाराचे फोडही येऊ लागले. तळपायाला असल्यामुळे चालीमुळे ते फुटत वऱ्यांजागा लालभडक होत असे. तो एकदम त्रस्त ज्ञाला होता. नेमकी त्याचवेळी माझ्याजवळ श्री साईबाबांची उदी नव्हती पण वाजवळ रोज अगरबत्ती लावतो तो अंगारा मात्र होता. त्यातलाच त्याला पायाला लावायला दिला व थोडा पाण्यात टाकून पिण्यास दिला. २-३ दिवसांत त्याला आराम वाढू लागला. ७ दिवस तो पायाला लावीत होता. त्यानंतर पाय एकदम ठीक ज्ञाला आजपर्यंत परत तेथे इसब ज्ञाला नाहीं.

दुसऱ्या एका मित्राच्या पत्तीची संपूर्ण अंगाची आग व्हायची. पोटातही आग व्हायची. डॉक्टरी उपाय ज्ञाले. गुण आला नाही त्याने मला सांगितले. उदी वापरून गुण घेईल असे मला वाटले व त्याला उदी पाण्यात टाकून पिण्यास सांगितले अवघ्या १५ मिनिटांत बाईला वरे वाटले. नंतर ३ दिवस ती उदी घेत होती. मित्राने लगेच १० रुपये वर्गणी भरून श्री साईलीला मासिक सुरु केले.

गेल्या महिन्यात माझ्या मुलाच्या पोटात भयंकर दुखत होते. उलटी पण व्हायची. उलटीतून एक जंत पडला. डॉक्टरांनी पोट दुखीवर औपच दिले. जंत नाशकही दिले पण जंत पडले नाहीत दुसऱ्या दिवशी मी वाबांजवळ प्रार्थना केली. उदीमुळे मूतखडा विरघळल्याचे श्रीसाईचरित्रात वाचले आहे. जंत त्याप्रमाणे लेजाणार नाहीत का? मी उदी पाण्यातून दिली. पोट दुखी थांबली मेव जंत

पण कोठ गेले समजले नाहीं. त्यानंतर परत जंत नाशक देऊन पाहिले. पडले नाहींत स्टूलची परिक्षा झाली पण त्यातही जंताविषयी रिपोर्ट मिळाला नाहीं अशी ही बाबांच्या उदीची किमया आहे.

१९६४ सालापासून आजपर्यंत बाबा मला नेहमीच संकटाच्यावेळी मदत करीत आले आहेत व अशीच सर्वांना मदत करोत हीच प्रार्थना.

श्री साईबाबांना शतशः प्रणाम.

जया मनी जैसा भाव । तथा तैसा अनुभव

कु. सुधा ग. देशपांडे
१२, स्वावलंबी नगर, नागपूर.

० श्रीसाई वचने जी आहेत त्यांच्या सत्यतेचा अनुभव सर्वांनाच येतो. आपण मनोभावे साईनाशास हाक मारली तर ते आपल्या भक्तांकडे धावून जातात व त्यांचे संकंट आणि अडचणी दूर करतात. आमच्या घरी साईची भक्ती सर्वजण करतात. कोणतेही काम करताना श्री साईचे नामाने सुरुवात केली जाते. तीन बहिणी एक भाऊ आईबडील असे आमचे सहाजणांचे कुटुंब माझ्या मोठ्या बहिणीसाठी बडील वरसंसोधन करीत होते. नोकरीनिमित्त जवळ जवळ ३० वर्ष महाराष्ट्राबाहेर राहिल्यामुळे इकडील नाते संबंध पुस्ट झाले विवाहाचा योग येत नव्हता. नित्य साईची भक्ती करूनही साईला तिची का दया यत नाहीं असे आम्हां सर्वांनाच वाटत असे. तेव्हा एके दिवशी श्रीसाईचे तसबीरी समोर बसून आईने म्हटले की हे दयासागरा माझ्या मुलीला सुयोग्य वर मिळावा व हे खांगल कार्य यंदा लवकर घडवून आणावे. माझे मुलीचे लग्न यंदा झाल्यास मी हा अनुभव साईलीला मासिकात पाठीविन.

थोडेच दिवसात हा योग आला आम्हां सर्वांना अत्यानंद झाला.

श्रीसाई कृपेने माझ्या बहिणीचे लग्न दि. २३ मे १९८३ रोजी मोठ्या थाटात झाले.

